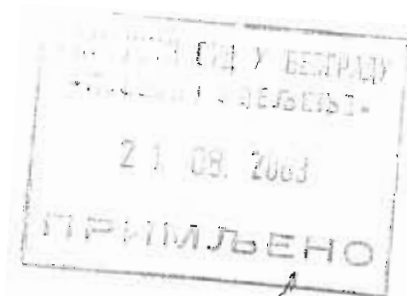

Овај документ прибављен је од републичког Тужилаштва за организовани криминал.

Документ достављен је организацији „Три тачке“ као одговор на захтев по основу Закона о слободном приступу информацијама упућеног Тужилаштву 6. августа 2019. године.

Република Србија
ОКРУЖНО ЈАВНО
ТУЖИЛАШТВО
СПЕЦИЈАЛНО ТУЖИЛАШТВО
КТс бр. 2/03
21.8.2003. године
БЕОГРАД
МР/ДК

ПРИТВОР

КФ 5/03

ОКРУЖНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНОМ ОДЕЉЕЊУ

БЕОГРАД

На основу члана 46.ст.2.тач.2.у вези члана 504а. ЗКП и члана 4. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

- 1: УЛЕМЕК-ЛУКОВИЋ МИЛОРАДА звани «Легија», рођеног 1971. године у Београду, Милошевићевог партизанског партизана, налази се у бекству,
- 2: ЈОВАНОВИЋ ЗВЕЗДАНА са Новог Београда, у

према коме је решењем о задржавању МУП-а Србије број ЛС-93/03 од 22.4.2003. године одређено задржавање, а налази се у притвору у посебној притворској јединици, који му се рачуна од 30.4.2003.године по решењу истражног судије Посебног одељења Округног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003.године, који је продужен решењем Округног суда у Београду Кв П број 17/2003 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

3. СИМОВИЋ МИЛОША из Земуна, налази се у бекству,
4. КОНСТАТИНОВИЋ НИНОСЛАВА званог «Нино» из Београда – налази се у бекству,
5. СИМОВИЋ АЛЕКСАНДРА из Земуна, налази се у бекству,
6. МИЛИСАВЉЕВИЋ ВЛАДИМИРА званог «Влада Будала» из Земуна, налази се у бекству,
7. МИЛЕНКОВИЋ ДЕЈАНА званог «Багзи» из Земуна, налази се у бекству,
8. КАЛИНИЋ СРЕТКА из Новог Београда, налази се у бекству,
9. ЈУРИШИЋ МИЛАНА званог «Јуре», из Земуна, налази се у бекству,
10. КРСМАНОВИЋ ДУШАНА из Земуна, налази се у бекству,

према коме је од стране МУП-а Србије решењем Лс – 103/03 од 22.4.2003. године одређено задржавање, а налази се у притвору у посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од 30.4.2003. године по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03, који је продужен решењем Окружног суда у Београду Кв П број 17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

11. ПЕЈАКОВИЋ САШЕ из Београда, налази се у бекству,

према коме је одређено задржавање решењем МУП-а Србије бр. ЛС 95/03 од 22.4.2003.године, а налази се у притвору у Посебној јединици Окружног затвора у Београду по решењу Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003.године, који је продужен решењем Окружног суда у Београду Кв П бр.17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп бр.502/03 од 29.7.2003.године,

12. БЕЗАРЕВИЋ БРАНИСЛАВА из Земуна, налази се у бекству,

према коме је одређено задржавање решењем МУП-а Србије бр. ЛС 82/03 од 18.4.2003.године одређено задржавање, а налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду по решењу Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003. године, који му је продужен решењем Окружног суда у Београду Кв П бр.17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003. године,

13. СУВАЏИЋ МИЛАДИНА званог «Ђура Мутави» из Новог Сада, налази се у бекству,

према коме је решењем МУП-а Србије бр. Лс 85/03 одређено задржавање од 20.4.2003. године, а према коме је од стране истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду одређен притвор од 30.4.2003.године по решењу Кри П 2/03 од 30.4.2003.године, а који је продужен решењем Окружног суда у Београду Кв П бр. 17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

14. ВУКОЈЕВИЋ ЗОРАНА званог «Вук» из Земуна,

по занимању полицајца, ожењеног, оца једног малолетног детета, према коме је донето решење о задржавању од стране МУП-а Србије бр Лс 77/03 од 15.4.2003.године, а коме је одређен притвор од стране истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду од 30.4.2003.године по решењу тог суда Кри П 2/03, који је продужен решењем Окружног суда у Београду Кв П бр.17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

15. УГОЈАГА ЖЕЉКА званог «Жмиги» из Београда,

према коме је донето решење о задржавању МУП-а Србије број Лс -100/03 од 22.4.2003. године, а налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду од 30.4.2003.године по решењу Кри П 2/03 од истог датума,

16. ГАВРИЋ ТОНИЈА из Београда,

према коме је донето решење о задржавању МУП-а Србије број Лс 86/03 од 20.4.2003. године, налази се у притвору од 30.4.2003.године по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 који му је продужен решењем Окружног суда у Београду Кв П бр.17/03 и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

17. МАЈЕТИЋ ПРЕДРАГА из Земуна,

према коме је од 22.4.2003.године донето решење о задржавању од стране МУП-а Србије бр. Лс 98/03, налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од 30.4.2003.године, а по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03, који му је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П бр. 17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

18. ПОВИЋ ЗОРАНА званог «Пова» из Земуна,

осуђиваног, налази се у бекству,

19. БУХА ЉУБИШЕ званог «Чуме» из Сурчина,

према коме је од 18.4.2003. године донето решење о задржавању МУП-а Србије број Лс 81/03, налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од

30.4.2003.године по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду П број 2/03, који му је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П број 17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

20. БАЈИЋ НИКОЛЕ из Земуна,

осуђиваног због кривичног дела из члана 184.КЗ РС, лишеног слободe 26.7.2003.године од када се налази у притвору по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки П 2/03 од 30.4.2003.године,

21. ПЕТРОВИЋ САШЕ из Земуна,

према коме је донето решење о задржавању од 13.4.2003. године од стране МУП-а Србије број Лс 70/03, а према коме је одређен притвор од стране истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду од 30.4.2003.године по решењу Кри П 2/03 од истог датума, који му је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П бр. 17/03 и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

22. ГЛИШОВИЋ МИЛАНА званог «Миланче» из Београда,

налази се у

бекству,

23. СЛАВКОВИЋ ЂОРЂА из Београда,

осуђиваног, против њега се води поступак пред Окружним судом у Београду, задржаног од 20.3.2003.године по решењу ГСУП-а Београд по решењу Лс 1075/03, према коме је одређен притвор од 30.4.2003.године у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003. године који му је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П бр. 17/03 од 30.јуна 2003.године и Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

24. ЈУРИШИЋ МИЛАНА званог «Јуришко» из Београда,

осуђиваног, према коме је донето решење о задржавању од 13.3.2003.године по решењу МУП-а Србије Лс 659/03 од 13.3. 2003.године, налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003.године од када му притвор и тече, а који је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П бр.17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

25. МИЛИЋЕВИЋ ДАРКА из Београда,

осуђиваног, налази се у

бекству,

26. РАНЂЕЛОВИЋ ДЕЈАНА званог «Крња» из Београда – Вишњице,

осуђиваног, налази се у бекству,

27. МИЛАДИНОВИЋ ДРАГАНА званог «Гагец» из Земуна,

осуђиваног због кривичног дела из члана 33. ЗООМ-а РС, према коме је одређено задржавање од 12.4.2003.године по решењу МУП-а Србије број Лс 1825/03, налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003.године, од када му се притвор и рачуна, а који је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П бр.17/03 и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

28. КОВЧИЋ СЛОБОДАНА званог «Кова» из Београда,

према коме је од 12.4.2003.године одређено задржавање по решењу МУП-а Србије број Лс 1811/03, налази се у притвору од 30.4.2003. године по решењу истражног судије Окружног суда у Београду, Посебно одељење бр. Кри П 2/03 а који је продужен решењем Посебног одељења Окружног суда у Београду Кв П 17/03 од 30.јуна 2003.године и решењем Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003.године,

29. ДОЛИЋ БОЈАНА званог «Боки Кисели» из Београда,

налази се у притвору у Окружном затвору у Београду по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки број 537/03, *у притвору од 09.07.03-22-П-03*

30. МИЛИЋ ДАРКА званог «Дарка Чиода» из Београда,

осуђиваног, налази се у притвору у Окружном затвору у Београду по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки број 537/03,

31. ЗДРАВКОВИЋ АЛЕКСАНДРА из Београда,

осуђиваног, налази се у бекству,

32. ДРЧА МИЛАНА из Београда,

према коме је одређено задржавање од 12.4.2003.године по решењу МУП-а Србије Лс 1809/03, налази се у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003.године од када му се по овој оптужници рачуна притвор, а против кога је такође одређен притвор у предмету Ки број 537/03 Окружног суда у Београду,

33. ТРАЈКОВИЋ СРЕЋКА из Београда,

према коме је 12.4.2003.године донето решење о задржавању од стране МУП-а Србије бр. Лс 1810/03 а решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у

Београду одређен му притвор од 30.4.2003.године по решењу Кри П 2/03 од 30.4.2003.године, према коме је решењем Окружног суда у Београду Ки 537/03 такође одређен притвор,

34. ЈОВАНОВИЋ МИЛАНА из Београда,

осуђиваног, налази се

у бекству,

35. ХАМИДОВИЋ СЕЛМАНА званог «Сека» из Дражевица,

осуђиваног, налази се у

бекству,

36. КАЛИЧАНИН МИЛОМИРА из Београда,

према коме је од 14.4.2003.године донето решење о задржавању МУП-а Србије бр. Лс 1857/03, а решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду до 30.4.2003.године Кри П 2/03 одређен му притвор у Посебној притворској јединици у Посебом одељењу Окружног затвора у Београду који му се рачуна од 30.4.2003. године, налази се у притвору и по решењу истражног судије Окружног суда у Београду Ки број 537/03 који му је решењем Врховног суда Србије Кп 457/03 од 11.7.2003.године продужен до 13.10.2003.године,

37. МИКЕЛИЋ БОРИСЛАВА из Београда,

неосуђиваног, према коме је са 22.4.2003. године донето решење о задржавању од стране МУП-а Србије бр. Лс 124/03 а решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду од 30.4.2003. године одређен му притвор у Посебној притворској јединици са даном 30.4.2003.године који је укинут 14.7.2003.године по решењу Врховног суда Србије Кж II 1085/03,

38. ТОМИЋ АЦА из Београда,

неосуђиваног, према коме је од 22.4.2003.године донето решење о задржавању од стране МУП-а Републике Србије Лс 123/03 а решењем Окружног суда у Београду, истражног судије Посебног одељења од 30.4.2003.године Кри П 2/03 одређен му притвор у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од 30.4.2003.године који је укинут 14.7.2003. године по решењу Врховног суда Србије Кж II 1085/03,

39. ВУЈЧИЋ ДРАГАНА из Београда,

према коме је одређено задржавање од 12.4.2003.године по решењу МУП-а Србије Лс 68/03, а према коме је решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003.године одређен притвор у посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од 30.4.2003.године, који је укинут 14.7.2003.године по решењу Врховног суда Србије Кж II 1085/03,

40. ГЛИГОРИЈЕВИЋ МИОДРАГА из Београда,

Србина, адвоката, ожењеног, оца једног пунолетног детета, према коме је решењем МУП-а Србије Лс 107/03 од 22.4.2003.године одређено

задржавање са тим датумом, а према коме је од стране истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду одређен притвор у Посебној притворској јединици који му се рачуна од 13.4.2003. године а по решењу Кри П 2/03 а који је укинут 5.6.2003. године,

41. БУГУМОВИЋ НИКОЛЕ из Новог Београда –

Србина, држ. СРЈ, адвоката, према коме је решењем МУП-а Србије Лс 102/03 од 22.4.2003. године одређено задржавање и према коме је притвор са 30.4.2003. године одређен у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03, који је укинут 5.6.2003. године,

42. МИЛИВОЈЕВИЋ СЛОБОДАНА из Београда,

држ. СРЈ, адвоката, према коме је решењем МУП-а Србије Лс 101/03 од 22.4.2003. године одређено задржавање, а према коме је одређен притвор у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од 30.4.2003. године по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од истог датума,

43. КАТИЋ ГРАДИШЕ из Земуна,

према коме је решењем МУП-а Србије Лс 78/03 од 16.4.2003. године одређено задржавање а који се налазио у притвору у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду од 30.4.2003. године по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 2/03 од 30.4.2003. године, који је укинут 5.6.2003. године,

44. ПАЖИН СЛОБОДАНА са Новог Београда,

према коме је одређено задржавање од 23.4.2003. године по решењу МУП-а Србије Лс 128/03 од 24.4.2003. године, према коме је решењем истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Кри П 4/03 од 23.5.2003. године одређен притвор који му се рачуна од 23.5.2003. године у Посебној притворској јединици Окружног затвора у Београду, а који је продужен решењем Окружног суда у Београду - Посебног одељења Кв П бр.17/03 и Врховног суда Србије Кп 502/03 од 29.7.2003. године,

ШТО СУ:

I

окр. Луковић Милорад – Легија, Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан - Јуре, Крсмановић Душан, Пејаковић Саша, Безаревић Бранислав, Сувајић Миладин, Вукојевић Зоран и Тојага Жељко:

I. крајем 2002. и почетком 2003. године у Београду и то окр. Луковић Милорад заједно са пок. Душаном Спасојевићем, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ створио заверу у циљу вршења кривичних дела

против уставног уређења и безбедности СРЈ за које су предвиђене казне затвора у трајању дужем од 4 године, ради стицања добити и моћи, при чему су чланови ове криминалне банде имали унапред одређене улоге уз поштовање интерне дисциплине, планирајући делатност организације примећом насиља на дужи период до освајања власти, а све у намери да се актима насиља, пре свега лишењем живота Председника Владе Републике Србије као и других функционера савезних и републичких органа те другим актима насиља, експлозијама и др. угрози уставно уређење и безбедност СРЈ и тиме створи осећање несигурности код грађана, на тај начин што је од чланова постојећег злочиначког удружења, створеног ради вршења кривичних дела из републичког закона и припадника ЈСО-а ангажовао поједина лица ради извршења конкретних задатака у циљу реализације плана, па су чланови завере тако постали Јовановић Звездан, Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Пејаковић Саша, Безаревић Бранислав, Сувајцић Миладин, Вукојевић Зоран и Тојага Жељко, који су у том циљу предузимали активности везане за извршење задатака завере обезбеђивањем оружја, прикупљањем података о кретању Премијера, извиђању терена, обезбеђењу станова као скровитих места, набавку аутомобила и друге техничке опреме и др.

- чиме је окр. Луковић извршио кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136.ст.1.ОКЗ, а окр. Јовановић, Симовић Милош, Константиновић, Симовић Александар, Милисављевић, Миленковић, Калинић, Јуришић, Крсмановић, Пејаковић, Безаревић, Сувајцић, Вукојевић и Тојага кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136.ст.2. у вези ст.1. ОКЗ,

2. фебруара и марта месеца 2003. године у Београду окр. Луковић заједно са покојним Спасојевићем и осталим члановима завере, у циљу реализације планова из тачке 1. оптужнице, у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ а којом би се створило осећање несигурности код грађана, лишили живота Председника Владе Републике Србије др Ђинђић Зорана и са умишљајем покушали да лише живота радника његовог личног обезбеђења Веруовић Милана, на тај начин што су на реализацији постављених планова ангажовали чланове завере са конкретним задацима везаним за извршење атентата, те су тако за снајперисту изабрали Јовановић Звездана, Тојага Жељка, као лице које би пуцало из зоље, са којима су окр. Луковић и пок. Спасојевић почетком фебруара месеца у Брзећи и Бегорату договарали конкретан начин извршења атентата, окр. Симовић Милоша, Крсмановић Душана, Сувајцић Миладина и Милисављевић Владимира за набавку камиона и путничких аутомобила, неопходних за извођење атентата, Симовић Александра и Константиновић Нинослава за изналажење погодних локација за дејство, Константиновић Нинослава да за време боравка на Копаннику прати и преноси информације о кретању премијера, Јуришић Милана за набавку радних комбинезона и алата који би служили за камуфлажу чланова завере, окр. Калинића за набавку аутоматског оружја, Сувајцић Миладина за изналажење станова за скривање чланова завере, окр. Безаревића кога је окр. Вукојевић Зоран довео у везу са Миленковић Дејаном да прикупља информације о кретању Премијера које је преносио Миленковићу и Симовић Милошу, окр. Пејаковића

да физички обезбеђује пок. Спасојевића и омогућава му контакте са другим члановима групе, док је окр. Луковић из ЈСО-а набавио снајперску пушку за извршење атентата марке «Кох и хеклер» калибар 7,62 мм са којом је окр. Јовановић на Фрушкој Гори извршио пробна. упуцавања као и зоље, да би:

- дана 16. фебруара 2003. године приликом повратка Премијера са Копаоника, поступајући по унапред припремљеном плану окр. Констатиновић Нинослав је са Копаоника пратио колону Премијера обавештавајући о томе Луковића и Милоша Симовића, да би по том плану окр. Сувајцић на улазној рампи у Бубањ Потоку у паркираном аутомобилу чекао долазак колоне са задатком да о томе извести Милоша Симовића, док су окр. Милош Симовић и Миленковић Дејан требали да са камионима на узвишењу изнад Бубањ Потока пресеку колону у којој се налазио Премијер, на коју би из зоља пуцали окр. Тојага и Јовановић а из аутоматског оружја Калинић Сретко, пок. Спасојевић и пок. Луковић – Кум, док су остали чланови били задужени за пратњу колоне, подршку и извлачење непосредних извршилаца са лица места, али конкретна радња извршења није предузета,

- дана 21.2.2003. године приступајући реализацији напред постављеног плана окр. Луковић – Легија са пок. Спасојевићем је издао конкретна задужења и то тако што су окр. Миленковић и Симовић Милош требали да камионима препрече пут колони аутомобила у којој је био Премијер и која се Ауто-путем Београд – Загреб кретала према Аеродрому, када би након заустављања колоне из зоља у правцу возила Премијера гађали окр. Јовановић и Тојага, док би им са узвишења поред ауто-пута ватрену подршку пружили пок. Луковић – Кум и Калинић Сретко који су били наоружани аутоматским оружјем, док је окр. Крсмановић контролисао терен код «Рудог» одакле је обавештавао о наиласку Премијера а информације о поласку и маршрути кретања прикупио је окр. Безаревић и пренео их окр. Миленковићу и Милошу Симовићу, док је окр. Пејаковић возећи аутомобил у коме је био пок. Спасојевић омогућавао непосредан контакт и контролу од стране Спасојевића са осталим члановима завере, док су остали окривљени били распоређени дуж ауто-пута са задатком да пруже подршку Јовановићу, Тојаги, Миленковићу и Симовић Милошу и да их извуку са лица места, али овај план, због лоше комуникације, није остварен, већ је окр. Миленковић возећи ауто-путем камион марке «Мерцедес 207Д» аустријског регистарског броја Д8245Ф средњом саобраћајном траком у правцу Загреба, у непосредној близини спортске хале «Линес», када му се колона возила у којој се налазило возило Премијера, крећући се левом саобраћајном траком, приближило и дошло у ниво возила којим је управљао, нагло скренуо из десне у леву саобраћајну траку, препречивши пут путничким аутомобилом марке «БМВ» рег. број БГ 526-956, у коме је био Премијер, али до контакта између камиона и возила није дошло због брзе и спретне реакције возача Александра Бјелића,

- почетком марта месеца 2003. године поступајући по унапред предвиђеном плану, ради његове коначне реализације, окр. Јовановић Звездан је дана 10. и 11.3.2003. године, заједно са Константиновић Нинославом и Симовић Александром долазио у празну канцеларију број 55 на II спрату у Улици Адмирала Гепрата број 14, и то тако што је у ову канцеларију најпре улазио окр. Констатиновић и када би констатовао да је празна, позивао би окр. Јовановића и Симовића који је са собом носио снајперску пушку, а затим би заједно улазили у ову просторију и у времену од 10,00 до 15,00 часова чекали наилазак Премијера, као и дана 12.3.2003. године, када их је у Улицу Адмирала Гепрата

број 14 довезао Милисављевић Владимир, на паркинг простор који је претходно обезбеђивао окр. Јуришић Милан, одакле су у канцеларију број 55 отишли и то тако што је Константиновић најпре проверио да је канцеларија празна а затим позвао окр. Јовановића и Симовића који је са собом носио оружје, чекајући наилазак Премијера испред уласка у зграду Владе, да би око 12,25 часова, када је Премијер – пок. Зоран Ђинђић службеним аутомобилом марке «БМВ» рег. број БГ 526-956 у пратњи личног обезбеђења дошао испред улазних врата зграде Владе Републике Србије и у тренутку када је изашао из аутомобила, након што му је оштећени Веруовић предао штале и кренуо према улазним вратима зграде Владе, окренувши се улево, тако да му је предња и десна бочна страна била окренута према Улици Адмирала Гепрата, окр. Јовановић Звездан је из снајперске пушке марке «Хеклер и кох» калибра 7,62 мм испалио у његовом правцу два пројектила, од којих га је једним пројектилом погодио у десни део грудног коша, наневши му прострелну рану у десном низдојкином пределу са оштећењима грудног коша, која пролазе кроз срце, лево плућно крило, леву куполу пречаге, јетру, желудац и слезину, завршавајући се излазном раном на левој бочној страни грудног коша, од којих је код њега наступила смрт, док је други пројектил погодио радника обезбеђења Веруовић Милана, наневши му тешку телесну повреду у виду прострелине десне половине карличног предела са улазном раном горње четвртине седалног предела и излазном раном у десном препонском пределу, након чега је заједно са окр. Симовић Александром и Константиновићем истрчао из ове просторије на улицу носећи у руци пиштољ као и Константиновић који је носио и калем са кабловима, док је окр. Симовић са собом понео снајперску пушку, где их је испред зграде са упаљеним аутомобилом чекао окр. Милисављевић Владимир, па су заједно побегли са лица места, а у чему су му са умишљајем помогли и то:

- окр. Симовић Александар који је заједно са Константиновић Нинославом тражио погодну локацију за извршење атентата, а на лице места пушку, како пре тако и после атентата и одржавао телефонску везу са Милошем Симовићем од кога је добијао информације о кретању Премијера које је преносио окр. Јовановићу,

- окр. Константиновић Нинослав, заједно са Александром Симовићем изнашао локацију за извршење кривичног дела, заједно са њим и окр. Јовановићем долазио на лице места, први ушао у стан и обавестио Симовића и Јовановића да је стан слободан и безбедан, након чега су они ушли у тај стан, да би касније сакрио пушку као средство извршења кривичног дела,

- окр. Милисављевић Владимир аутомобилом марке «Пассат» са затамљеним стаклима рег. број ПА 469-88, довезао на лице места Симовића, Константиновића и Јовановића, чекао их испред зграде и критичног дана, када их је довезао у Улицу Адмирала Гепрата број 14, а након атентата их одвезао са лица места,

- окр. Јуришић Милан обезбедио паркинг простор испред улаза граде број 14 у Улици Адмирала Гепрата са задатком да Јовановићу, Симовићу и Константиновићу пружи подршку приликом бекства,

- окр. Симовић Милош опремио аутомобил марке «Пассат» рег. број ПА 469-88 црном заштитном фолијом и предао га окр. Милисављевићу, а непосредно пред атентат са паркираним аутомобилом био код «Руда» и прослеђивао информације пок. Спасојевићу, Луковићу и Александру Симовићу о наласку Премијера,

- окр. Крсмановић Душан прикупљао податке о кретању Премијера и преносио их окр. Луковићу, пок. Милету Луковићу и Александру Симовићу и са паркираним аутомобилом био у Немањиној улици да би осталим учесницима помогао приликом бекства,

- окр. Сретко Калинић набавио аутоматско оружје за евентуалну подршку и заједно са пок. Милетом Луковићем био у Улици Адмирала Гепрата наоружан аутоматским оружјем за ватрену подршку приликом бекства,

- окр. Саша Пејаковић заједно са пок. Спасојевићем, контролисао терен око зграде Републичке владе у аутомобилу марке «Кадет» рег. број НС 118-001 физички га обезбеђујући и омогућавајући му неопходне контакте за време извршења атентата са осталим учесницима,

- окр. Безаревић Бранко као радник личног обезбеђења пок. Премијера давао податке о кретању Премијера Милошу Симовићу или Зорану Вуковићу, као и критичног дана, када је доставио информацију да се возило Премијера налази у дворишту зграде Владе и да се може очекивати његов покрет,

- окр. Вукојевић Зоран прибавио од окр. Безаревића информације о кретању Премијера и преносио их окр. Спасојевићу и Луковићу који су надзирали цео ток акције,

- окр. Милан Сувајџић набавио аутомобиле потребне за сам атентат, а са Ауто-команде контролисао терен, обавештавао Луковић Милорада, пок. Спасојевића и Милоша Симовића о конкретној ситуацији на терену и обезбедио станове за скривање чланова завере након извршеног атентата, организујући слање пушке као средства извршења кривичног дела и набавивши телефоне за међусобну комуникацију чланова завере,

- окр. Миленковић Дејан организујући пријем информација о кретању Премијера преко окр. Безаревића, кога је ангажовао за тај посао и преносећи их Спасојевићу и Луковић Милораду,

- окр. Тојага Жељко који је набавио аутоматско пешадијско оружје за потребе атентата,

- чиме су извршили и то окр. Милорад Луковић – Легија и Јовановић Звездан кривично дело убиство представника највиших државних органа из члана 122. у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125. ОКЗ, кажњиво по члану 139.ст.1. ОКЗ и кривично дело убиства у покушају из члана 47.ст.1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ. а окр. Симовић Милош, Констатиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Пејаковић Саша, Безаревић Бранислав, Сувајџић Миладин, Вукојевић Зоран и Тојага Жељко кривично дело убиство представника највиших државних органа из члана 122. у стицају са кривичним делом тероризма из члана 125. ОКЗ, помагањем у вези члана 24. ОКЗ, кажњиво по чл. 139.ст.1. ОКЗ и кривично дело убиства у покушају из члана 47.ст.1. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ,

окр. Луковић Милорад – Легија, Крсмановић Душан, Јуришић Милан - Јуре, Милисављевић Владимир, Милош Симовић, Александар Симовић, Миленковић Дејан, Миладин Сувајџић и Повић Зоран

током 2002. године у намери угрожавања уставног уређења и безбедности СРЈ, а све ради остваривања основних циљева криминалне организације да изазивањем експлозија које су биле праћене тешким

разарањима и изазивањем опасности за живот људи, створе осећање несигурности код грађана, на тај начин што су на иницијативу и на предлог окр. Луковића и пок. Душана Спасојевића да ЈСО и криминална организација Спасојевића демонстрирају силу коју би актуелна власт видела, у ноћи 20. и 21. 12.2002.године у Земун Пољу, маскирани тзв. «фантонкама» дошли путничким аутомобилима на која су Милисављевић Владимир и Јуришић Милан налепили лажне цивилне и полицијске таблице које је набавио окр. Симовић Милош као и пиштоље и аутоматско оружје, да би по претходном договору опремљени радио станицама које је за ту прилику набавио окр. Повић, у круг предузећа ушли «полицијским аутомобилом» Симовић Милош, Миленковић Дејан, Јуришић Милан и Милисављевић Владимир и употребом силе разоружали чуваре Батанац Светозара, Ристић Крунислава, Тодоровић Слободана и Стојадиновић Драгослава, а када су за њима другим аутомобилом са лажним таблицама, које је за ту прилику набавио окр. Сувајчић у круг предузећа ушли Крсмановић Душан и Симовић Александар и телефонском везом јавили окр. Луковићу – Легији да је простор «чист» окр. Луковић је заједно са неколико чланова ЈСО-а ушао у круг предузећа и на 10 радних машина за постављање асфалта Предузећа «Дифенс роуд» поставио укупно 30 експлозивних пуњења, чијим активирањем је ово постројење комплетно уништено са припадајућим објектима, наневши штету великих размера у износу од око 8.300.000 ЕУР-а, док су дана 28.2.2002.године око 23,55 часова окр. Крсмановић, Јуришић, Повић и Милисављевић по наређењу пок. Душана Спасојевића, које је било инспирисано истим мотивима демонстрације силе и снаге његовог удружења на просторије ДСС-а у Улици Браће Југовића број 2-а, бацили две дефанзивне бомбе, на тај начин што је окр. Милисављевић управљао путничким аутомобилом марке «Ауди 80» и када је дошао до улаза у зграду просторија ДСС-а, из аутомобила су изашли окр. Крсмановић и Јуришић и на ове просторије бацили по једну дефанзивну бомбу,

- чиме су извршили и то окр. Луковић Милорад, Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир, Јуришић Милан по два кривична дела тероризма из члана 125.ОКЗ, кажњиво по чл.139. ОКЗ, а окр. Симовић Александар, Симовић Милош, Миленковић Дејан, Сувајчић Миладин и окр. Повић Зоран кривично дело тероризма из члана 125. ОКЗ, кажњиво по чл.139. ОКЗ,

окр. Ацо Томић, Микелић Борислав и Вујичић Драган

током 2002. године у Београду постали припадници завере коју су организовали пок. Душан Спасојевић и Милорад Луковић –Легија, описаном под тачком I оптужнице, на тај начин што је окр. Аца Томић у више наврата остваривао контакте са пок. Спасојевићем и Луковићем, како у згради Управе безбедности Војске Југославије у Улици Кнеза Милоша, тако и у свом стану, где су поред разматрања актуелне политичке ситуације, када им је давао податке са «мера прислушкивања» говорио да након хапшења генерала Перишића због шпијунаже коме Скупштина није скинула имунитет, цела Влада треба да се похапси и изврши државни удар, да у својим политичким ставовима према власти треба да остану доследни, иначе ће земља «пасти у руке издајника», да се специјалне јединице Војске Југославије «Кобра» неће мешати и конфронтирати са ЈСО, сугеришући им да Љиљу Буху, која је чувана од стране Спасојевића на Новом Београду, треба преместити на друго, сигурније место, а да би приликом

једног виђења у згради Управе безбедности Војске Југославије од покојног Спасојевића добио на поклон мобилни телефон марке «Нокиа» са камером, док је окр. Микелић повезивао и заказивао састанке Луковића и Спасојевића код Томића, у више махова одлазио на састанке са Спасојевићем и Луковићем у Улицу Шилерову или их примао код себе у стан, преносећи им информације о томе да ли је Карла Дел Понте донела хашке оптужнице против Легије и Шешења чије хапшење, како је наводио, треба да буде спектакуларно, а окр. Вујичић преносио информације о Спасојевићу и Луковићу, до којих је долазио из контаката са људима из власти као и информацију да ће се људи из ЈСО-а испоручивати Хагу и ангажовањем Микелића омогућавао сусрете окр. Луковића и пок. Спасојевића са окр. Томић Ацом,

-чиме су извршили по једно кривично дело удруживања ради непријатељске делатности из члана 136.ст.2. ОКЗ,

окр. Малетић Предраг

у времену од 14.3.до 17.3.2003.године у Прогару у својој породичној кући крио Миленковић Дејана, Пејаковић Сашу и пок. Душана Спасојевића, као учинице кривичних дела из члана 122, 125. и 136. ОКЗ, на тај начин што их је примио у своју кућу у којој су боравили неколико дана, а за то време им посредујући омогућио да купе једну викендицу – брвнару у којој су се ови наредних неколико дана крили,

-чиме је извршио кривично дело пружање помоћи учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 137.ст.1. ОКЗ;

II

А) током 1999. и 2000.године у Београду – Земуну окр. Милорад Луковић – Легија заједно са покојним Душаном Спасојевићем и Милетом Луковићем организовао банду која је имала за циљ вршење кривичних дела предвиђених републичким законом за која се може изрећи казна затвора у трајању од 5 година или тежа казна, а ради стицања финансијске или друге материјалне користи и моћи, при чему су чланови криминалне организације имали унапред одређене улоге планиране за активности у дужем временском периоду уз поштовање строгих правила унутрашње дисциплине са водећом улогом окр. Луковића – Легије и пок. Спасојевића, заснивајући активности банде на примени насиља и уз коришћење утицаја на одређене политичке, правосудне и друге друштвене чиниоце, па су припадници те банде у периоду од 1999. до 2003. године постали окр. Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан - Јуре, Крсмановић Душан, Пејаковић Саша, Безаревевић Бранислав, Сувајдић Миладин, Вукојевић Зоран, Гаврић Тони, Тојага Жељко, Повић Зоран, Буха Љубиша, Бајић Никола, Петровић Саша, Глишовић Милан, Славковић Ђорђе, Јуришић Милан звани «Јуришко», Милићевић Дарко, Ранђеловић Дејан, Миладиновић Драган, Ковчић Слободан, Долић Бојан, Милић Дарко, Здравковић Александар, Дрча Милан, Трајковић Срећко, Јовановић Милан, Хамидовић Селман и Каличанин Миломир, који су

прихватили активности банде као своје и извршавали одређене активности које су се пред њих у конкретним ситуацијама постављале,

- чиме је окр. Милорад Луковић – Легија извршио кривично дело злочиначког удруживања из члана 227.ст.1. КЗ РС а окр. Симовић Милош, Константиновић Нинослав, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Калинић Сретко, Јуришић Милан звани «Јуре», Крсмановић Душан, Пејаковић Саша, Безаревић Бранислав, Сувајџић Миладин, Вукојевић Зоран, Гаврић Тони, Тојага Жељко, Повић Зоран, Буха Љубиша, Бајић Никола, Петровић Саша, Глишовић Милан, Славковић Ђорђе, Јуришић Милан звани «Јуришко», Милићевић Дарко, Ранђеловић Дејан, Миладиновић Драган, Ковчић Слободан, Долић Бојан, Милић Дарко, Здравковић Александар, Дрча Милан, Трајковић Срећко, Јовановић Милан, Хамидовић Селман и Каличанин Миломир кривично дело злочиначког удруживања из члана 227.ст.2.у вези ст.1. КЗ РС.

Б) у периоду од 2000. године до почетка 2003. године окривљени из става II А оптужнице су ради извршења постављеног плана стицања моћи и остваривања материјалне користи, елиминисањем конкурентских кланова, особа које су представљале опасност за организацију или на други начин били сметња активностима организације:

1. окр. Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Славковић Ђорђе, Јуришић Милан - Јуре, Глишовић Милан и Крсмановић Душан

дана 27.12.2000.године око 12,30 часова у Београду, у улици Борској испред радње "Фото АГФА", Милисављевић Владимир, Симовић Милош и Симовић Александар лишили живота Бодиш Жељка, док су им Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Славковић Ђорђе и Глишовић Милан у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Славковић Ђорђе и Глишовић Милан пратили аутомобилима кретање Бодиш Жељка и обавештавали телефоном о томе Милисављевић Владимира, Симовић Милоша и Симовић Александра, који су се налазили у аутомобилу "Ауди" којим је управљао Симовић Александар, па су се на основу тих обавештења њих тројица зауставили поред леве стране аутомобила "Пасат" за чијим управљачем је седео Бодиш Жељко, те су Симовић Милош и Милисављевић Владимир, пуцајући из аутомобила "Ауди" испалили из аутоматских пушака калибра 7,62 мм више пројектила у Бодиш Жељка наневши му повреде услед којих је наступила његова смрт,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС и то Милисављевић Владимир, Симовић Милош и Симовић Александар као саизвршиоци, у вези члана 22. ОКЗ; Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Славковић Ђорђе и Глишовић Милан као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ,

2. окр. Калинић Сретко, Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Крсмановић Душан и Бајић Никола

дана 05.07.2000.године око 21,00 час у Земуну у Булевару Николе Тесле, на шеталишту иза хотела "Југославија", код брода – ресторана "Маг", Калинић Сретко лишио живота Гардашевић Тодора, док су му Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Крсмановић Душан и Бајић Никола у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Крсмановић Душан, Бајић Никола, те пок. Петровић Марко, Михајловић Жељко и Луковић Миле пратили кретање Гардашевић Тодора и о томе телефоном обавештавали Калинић Сретка, који је тако сазнао да се Гардашевић Тодор налази на наведеном месту, па му је пришао и из пиштоља калибра 9 мм испалио 8 пројектила у његову главу, труп и удове, чиме му је нанео повреде услед којих је наступила његова смрт,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС и то Калинић Сретко као извршилац, Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Крсмановић Душан и Бајић Никола као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ,

3. окр. Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан и Петровић Саша

дана 20.11.2000.године око 22,00 часа у Београду у Булевару Лењина, код раскрснице са улицом Милентија Поповића Симовић Милош, Симовић Александар и Милисављевић Владимир лишили живота Љујић Срђана и при томе са умишљајем довели у опасност живот Скерлић Николе, док су им Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан и Петровић Саша у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан и Петровић Саша пратили кретање Љујић Срђана и обавештавали телефоном о томе Симовић Милоша, Симовић Александра и Милисављевић Владимира који су се налазили у аутомобилу "Ауди" којим је управљао Симовић Александар, па су на основу тих обавештења њих тројица кренули аутомобилом за Љујић Срђаном који је управљао аутомобилом "Пежо 306", у којем се седишту сувозача налазио Скерлић Никола, па су се у тренутку када се Љујић Срђан зауставио испред семафора и разговарао преко мобилног телефона, зауставили поред леве стране аутомобила "Пежо 306", те су Симовић Милош и Милисављевић Владимир, пуцајући из аутомобила "Ауди", испалили из аутоматских пушака типа "Калашњиков" калибра 7,62 мм више пројектила у правцу Љујић Срђана наневши му повреде услед којих је наступила његова смрт, док је Скерлић Николи нанесена лака телесна повреда

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 3. КЗ РС и то Симовић Милош, Симовић Александар и Милисављевић Владимир као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан и Петровић Саша као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ

4. окр. Калинић Сретко, Миленковић Дејан, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан - Јуре, Сувајцић Миладин и Повић Зоран

дана 27.09.2002.године око 23,45 часова у Београду у Булевару Арсенија Чарнојевића код зграде бр.53, Калинић Сретко и Миленковић Дејан са умишљајем лишили живота Шљукић Средоја и Шљукић Зорана и при томе са умишљајем довели у опасност живот Ћировић Велибора, док су им Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Сувајцић Миладин и Повић Зоран у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан и Сувајцић Миладин пратили кретање Шљукић Средоја и обавештавали телефоном о томе Калинић Сретко, Миленковић Дејана и пок. Луковић Милета који су се налазили у аутомобилу "Ауди" којим је управљао Миленковић Дејан, па су на основу тих обавештења њих тројица кренули за аутомобилом "Ауди А-8" којим је управљао Шљукић Средоје док су се у њему налазили Шљукић Зоран – на седишту сувозача и Ћировић Велибор – на задњем седишту, те су у тренутку када је Миленковић Дејан претицао тај аутомобил, пролазећи поред његове леве стране Калинић Сретко и пок. Луковић Миле, пуцајући из аутомобила, испалили из аутоматских пушака калибра 7,62 мм више пројектила у правцу Шљукић Средоја и Шљукић Зорана наневши им повреде услед којих је наступила њихова смрт, док је Ћировић Велибору нанесена лака телесна повреда, после чега је Повић Зоран, ради унапред обећаног прикривања средстава којима је кривично дело извршено, уништио пушке из којих су пуцали Калинић Сретко и пок. Луковић Миле,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 3. и 6. КЗ РС и то Калинић Сретко и Миленковић Дејан као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Сувајцић Миладин и Повић Зоран као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ,

5. окр. Милисављевић Владимир, Симовић Милош, Миленковић Дејан, Симовић Александар, Крсмановић Душан, Јуришић Милан – Јуре, Хамидовић Селман и Каличанин Миломир

дана 26.11.2002.године око 21,15 часова у Београду у улици Љутице Богдана код зграде бр.8, Милисављевић Владимир, Симовић Милош и Миленковић Дејан са умишљајем лишили живота Шкрба Жељка и Баточанин Ненада, док су им Симовић Александар, Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Хамидовић Селман и Каличанин Миломир у томе са умишљајем помогли, на тај начин што је претходно Хамидовић Селман довео у везу Каличанин Миломира са осталим окривљенима ради праћења Шкрба Жељка и прикупљања обавештења о његовом кретању, па су Симовић Александар, Крсмановић Душан, Јуришић Милан и Каличанин Миломир, који су пратили кретање Шкрба Жељка, сазнали да је он ушао у аутомобил "Пежо 306", којим је управљао Баточанин Ненад и обавестили телефоном о томе Миленковић Дејана, Милисављевић Владимира и Симовић Милоша, који су се налазили у

17/1

аутомобилу "Ровер", којим је управљао Миленковић Дејан, те је он кренуо за аутомобилом "Пежо 306" и отпочео његово претицање, а у тренутку када се аутомобил "Ровер" налазио поред леве стране аутомобила "Пежо 306", Милисављевић Владимир и Симовић Милош, пуцајући из аутомобила "Ровер" испалили из аутоматских пушака калибра 7,62 мм више пројектила у правцу Шкрба Жељка и Баточанин Ненада, наневши им повреде услед којих је наступила њихова смрт,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС и то Милисављевић Владимир, Симовић Милош и Миленковић Дејан као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, Симовић Александар, Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Хамидовић Селман и Каличанин Миломир као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ,

6. окр. Славковић Ђорђе, Глишовић Милан, Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан – Јуре, Крсмановић Душан и Милисављевић Владимир

дана 7.11.2002.године око 21,25 часова у Београду у улици Јове Илића код зграде бр.9, испред ауто-сервиса "Пласковић", Славковић Ђорђе и Глишовић Милан лишили живота Јовановић Ивицу и при томе са умишљајем довели у опасност животе Кнежевић Драгане, Аранитовић Угљеше и Шћекић Милана, док су им Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Милисављевић Владимир у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Милисављевић Владимир пратили аутомобилима кретање Јовановић Ивице и обавештавали телефоном о томе Славковић Ђорђа и Глишовић Милана који су се налазили у аутомобилу "Фиат Темпра", којим је управљао неидентификовани учинилац, па су се на основу тих обавештења њих тројица зауставили поред леве стране аутомобила "Мерцедес" у којем су се налазили Јовановић Ивица, Кнежевић Драгана, Аранитовић Угљеша и Шћекић Милан, те су, пуцајући из аутомобила "Фијат Темпра" и то Славковић Ђорђе из пиштоља калибра 9 мм, а Глишовић Милан из аутоматске пушке калибра 7,62 мм, испалили више пројектила у правцу Јовановић Ивице, наневши му повреде услед којих је наступила његова смрт, док су Кнежевић Драгана, Аранитовић Угљеша и Шћекић Милан избегли повређивање тако што су се сагнули на под аутомобила и искочили из њега,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. така 3. КЗ РС и то Славковић Ђорђе и Глишовић Милан као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ; Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Милисављевић Владимир као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ

7. окр. Калинић Сретко, Бајић Никола, Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Јуришић Милан – Јуре и Крсмановић Душан

дана 27.04.2000.године око 16,00 часова у Београду, Калинић Сретко и Бајић Никола са умишљајем лишили живота Ускоковић Зорана и Стевановић Милоша и при томе са умишљајем довели у опасност животе Јокић Петра и Филиповић Зорана, док су им Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Јуришић Милан и Крсмановић Душан у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан, пок. Петровић Марко и пок. Михајловић Жељко, пратили кретање Ускоковић Зорана и обавештавали о томе Калинић Сретка, Бајић Николу и пок. Луковић Милета који су се налазили у аутомобилу "Ауди 200" којим је управљао Бајић Никола, па су тако њих тројица сазнали да су код Тржног центра на Видиковцу Ускоковић Зоран и Стевановић Милош ушли у аутомобил "Ауди А-4" којим је управљао Јокић Петар и упутили се ка Раковици, те су кренули за њима и током вожње улицама Кнеза Вишеслава, Ратка Вујовића – Чоче и Сретена Младеновића – Мике, пуцајући из аутомобила "Ауди 200" и то Калинић Сретко и пок. Луковић Миле из аутоматских пушака калибра 7,62 мм, а Бајић Никола из пиштоља калибра 9 мм, испалили више пројектила у правцу Ускоковић Зорана и Стевановић Милоша наневши им повреде услед којих је наступила њихова смрт, при чему су неки од пројектила погодили Јокић Петра коме је тиме нанесена лака телесна повреда, док је један пројектил погодио Филиповић Зорана који се налазио у аутомобилу "Опел Кадет" код раскрснице улица Кнеза Вишеслава и Пилота Михаила Петровића, коме је тиме нанесена лака телесна повреда, после чега су се Бајић Никола, Калинић Сретко и пок. Луковић Миле одвезли аутомобилом до Булевару АВНОЈ-а, где су га код гаража испод зграде бр.72 запалили да би прикрили трагове кривичног дела,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 3. и 6. КЗ РС и то Калинић Сретко и Бајић Никола као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, Симовић Милош, Милисављевић Владимир, Симовић Александар, Јуришић Милан и Крсмановић Душан као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ

8. окр. Калинић Сретко, Миленковић Дејан, Миладиновић Драган, Симовић Александар, Симовић Милош, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир и Јуришић Милан – Јуре

дана 05.10.2002.године око 22,40 часова у Земуну на Новом новосадском путу, код пута који води према предузећу "Змај", код електричног стуба бр.125, Калинић Сретко и Миленковић Дејан са умишљајем лишили живота Гузијан Јована и Цветић Рада и при томе са умишљајем довели у опасност живот Чотрић Дејана, док су им Миладиновић Драган, Симовић Александар, Симовић Милош, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир и Јуришић Милан у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по

претходном договору, Миладиновић Драган, Симовић Александар, Симовић Милош, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир и Јуришић Милан пратили кретање Гузијан Јована и обавештавали телефоном о томе Калинић Сретко, Миленковић Дејана и пок. Луковић Милета који су се налазили у аутомобилу "Ауди" којим је управљао Миленковић Дејан, па су тако њих тројица сазнали да је Гузијан Јован управљао аутомобилом "Голф 4" у којем су се налазили Чотрић Дејан – на седишту сувозача и Цветић Раде – на задњем седишту, те су кренули за њима и сустигли их, па су Калинић Сретко и пок. Луковић Миле, пуцајући из аутомобила "Ауди" испалили из аутоматских пушака калибра 7,62 мм више пројектила у правцу Гузијан Јована и Цветић Рада, наневши им повреде услед којих је наступила њихова смрт, док су неки од пројектила погодили Чотрић Дејана коме је тиме нанесена тешка телесна повреда опасна по живот,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 3. и 6. КЗ РС и то Калинић Сретко и Миленковић Дејан као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ; Миладиновић Драган, Симовић Александар, Симовић Милош, Сувајцић Миладин, Крсмановић Душан, Милисављевић Владимир и Јуришић Милан као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ,

9. окр. Симовић Милош, Симовић Александар, Буха Љубиша, Бајић Никола, Јуришић Милан – Јуре, Сувајцић Миладин, Калинић Сретко и Милисављевић Владимир

дана 20.03.2000.године око 16,15 часова у Београду у улици Устаничкој, код зграде бр.127, Симовић Милош лишио живота Лаиновић Бранислава, док су му Симовић Александар, Буха Љубиша, Бајић Никола, Јуришић Милан, Сувајцић Миладин, Калинић Сретко и Милисављевић Владимир у томе са умишљајем помогли, на тај начин што је, по претходном договору између окривљених, Сувајцић Миладин позвао телефоном Лаиновић Бранислава да би сазнао где се налази, па су Симовић Александар, Бајић Никола, Јуришић Милан, Калинић Сретко и Милисављевић Владимир пратили његово кретање и јавили телефоном Буха Љубиши и Симовић Милошу да се Лаиновић Бранислав налази код хотела "Србија", те су се њих двојица одвезли до тог места аутомобилом "Мерцедес" којим је управљао Буха Љубиша, па је он предао Симовић Милошу револвер калибра 38 специјал, те је Симовић Милош изашао из аутомобила и из тог револвера испалио два пројектила у главу Лаиновић Бранислава наневши му повреде услед којих је наступила његова смрт, а затим се вратио у аутомобил и заједно са Буха Љубишом одвезао,

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 1. КЗ РС и то Симовић Милош као извршилац, Симовић Александар, Буха Љубиша, Бајић Никола, Јуришић Милан, Сувајцић Миладин, Калинић Сретко и Милисављевић Владимир као помагачи у вези члана 24. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ

10. окр. Луковић Милорад, Калинић Сретко, Милисављевић Владимир, Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан – Јуре, Крсмановић Душан и Сувајцић Миладин

дана 03.08.2002. године око 8,10 часова у Земун Пољу у улици Фабрички пут б.б. у кругу предузећа "Дифенс", Луковић Милорад, Калинић Сретко и Милисављевић Владимир покушали да са умишљајем лише живота више лица, при чему су лишили живота Николић Ивицу и покушали да лише живота Буха Љубишу, док су им Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Сувајцић Миладин у томе са умишљајем помогли, на тај начин што су, по претходном договору, Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Сувајцић Миладин пратили кретање Буха Љубише и обавештавали о томе Луковић Милорада, Калинић Сретка и Милисављевић Владимира који су се на основу тих обавештења одвезли аутомобилом којим је управљао Милисављевић Владимир до наведеног места где су Луковић Милорад и Калинић Сретко, одевени у црне комбинезоне и маскирани капама "фантомкама", испалили из аутоматских пушака са пригушивачима више пројектила у правцу Буха Љубише и Николић Ивице па је неколико пројектила погодило Николић Ивицу чиме су му нанесене повреде услед којих је наступила његова смрт, док је Буха Љубиша избегао повређивање тако што се бацио на земљу, а затим искористио моменат када се једном од нападача заглавила пушка и побегао

- чиме су извршили кривично дело убиства из члана 47. став 2. тачка 6. КЗ РС у вези члана 19. ОКЗ и то Луковић Милорад, Калинић Сретко и Милисављевић Владимир као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, а Симовић Милош, Симовић Александар, Јуришић Милан, Крсмановић Душан и Сувајцић Миладин као помагачи у вези члана 24. ОКЗ

11. окр. Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Крсмановић Душан, Калинић Сретко, Јуришић Милан – Јуре, Симовић Милош и Сувајцић Миладин

почетком јануара 2003.године у Београду код хотела "Славија" силом, обманом и на свиреп начин одвели и задржали дуже од десет дана Мусић Сувада, са намером да га не пусте на слободу док од њега или његових сродника не изнуде новац, на тај начин што су, по претходном договору, Јуришић Милан и Симовић Милош пратили кретање оштећеног и обавештавали телефоном о томе Симовић Александра, Милисављевић Владимира, Миленковић Дејана и Крсмановић Душана који су се налазили у аутомобилу "Рено" са полицијским регистарским таблицама, којим је управљао Миленковић Дејан, па су се њих четворица зауставили код оштећеног, те су Милисављевић Владимир и Симовић Александар, наоружани пушкама, одевени у полицијске униформе и маскирани капама "фантомкама", изашли из аутомобила, представили се оштећеном као полицајци, уперили у њега пушке и рекли му да га хапсе, а затим га угурали у аутомобил у којем су их чекали Миленковић Дејан и Крсмановић Душан, ушли у аутомобил, навукли оштећеном капу преко

очију, везали му руке лисицама и одвезли га у Нови Београд где су га пребацили у аутомобил "Голф", којим су га потом Симовић Александар и Милисављевић Владимир одвезли у село Банстол, где су га у кући Сувајцић Ибољке чували везаног ланцима и лисицама Сувајцић Миладин и Калинић Сретко који га је свакодневно злостављао тако што га је ударао, затезао ланце којима је био везан, пропуштао струју кроз тело, кидао му клештима уши и нос и на друге начине, при чему су окривљени захтевали да им оштећени набави 10.000.000,00 евра да би га ослободили, што овај није могао да учини, па су захтевали да их ради тога повеже са својим сродницима те им је он саопштио број телефона свог брата кога су окривљени позвали телефоном и затражили да им преда новац ради ослобађања оштећеног, чији брат је по упутству окривљених оставио 350.000,00 евра на одређеном месту у Београду, па су Симовић Милош и Сувајцић Миладин после петнаест дана задржавања одвезли оштећеног у Београд и пустили га на слободу у близини предузећа "Ласта"

- чиме су извршили кривично дело отмице из члана 64. став 4. у вези става 1.КЗ РС и то Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Миленковић Дејан, Крсмановић Душан, Калинић Сретко, Јуришић Милан, Симовић Милош и Сувајцић Миладин као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ

12. окр. Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан – Јуре, Сувајцић Миладин и Миленковић Дејан

дана 06.11.2000.године око 18.30 часова у Београду, у улици Жарка Вуковића Пуцара код зграде бр.19, силом одвели и задржали дуже од десет дана Бајрушевић Вука са намером да га не пуште на слободу док од његове сестре не изнуде новац, на тај начин што је, по претходном договору између окривљених, Симовић Александар који је аутомобилом пратио оштећеног, јавио телефоном осталим окривљенима где се оштећени налази, па су се Крсмановић Душан, Јуришић Милан и Симовић Милош довели до тог места аутомобилом "Ауди" којим је управљао Милисављевић Владимир, где су њих четворица сачекали да оштећени уђе у свој аутомобил, па су га Јуришић Милан и Симовић Милош, наоружани пиштољима, извукли из аутомобила, угурали га уз помоћ Крсмановић Душана у аутомобил којим су се довели, сместили га на задње седиште, везали му руке лисицама, ставили му повез преко очију, ушли у тај аутомобил и одвезли га, а затим пребацили у аутомобил којим је управљао Симовић Александар у који су прешли Крсмановић Душан и Јуришић Милан, па су одвезли оштећеног на Фрушку Гору где су га у викенд кући мајке Јуришић Милана више дана везаног чували Јуришић Милан и Крсмановић Душан, после чега су га Милисављевић Владимир и Јуришић Милан одвезли аутомобилом у Нови Београд где су га у стану у улици Радоја Дакића више дана везаног чували Крсмановић Душан, Јуришић Милан и пок. Петровић Марко, потом га одвезли аутомобилом у Сурчин, где су га у улици Војвођанској бр.241 у кући Миленковић Дејана више дана чували Миленковић Дејан и Крсмановић Душан, док су пок. Спасојевић Душан и пок. Луковић Миле позивали телефоном сестру оштећеног, захтевали да им преда 5.000.000,00 немачких марака говорећи да ће

убити њу и њеног брата ако то не учини и принудили оштећеног да затражи телефоном од своје сестре да поступи по захтеву отмичара, па је она предала свом ујаку 1.500.000,00 немачких марака, које је овај по упутству пок. Спасојевић Душана оставио у Новом Београду код спортског центра " 11. април", при чему су Јуришић Милан, Крсмановић Душан, Симовић Александар, Симовић Милош, Сувајцић Миладин и пок. Петровић Марко мотрили да се приликом остављања новца не појави полиција, док су Милисављевић Владимир, пок. Спасојевић Душан и пок. Луковић Миле узели остављени новац и одвезли се аутомобилом којим је управљао Милисављевић Владимир у Сурчин, где су окривљени међусобно разделили новац, после чега су Миленковић Дејан и Крсмановић Душан одвезли оштећеног аутомобилом којим је управљао Миленковић Дејан у Нови Београд и код сервиса аутомобила "Мерцедес" га пустили на слободу

- чиме су извршили кривично дело отмице из члана 64. став 4. у вези става 1. КЗ РС и то Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан, Јуришић Милан, Сувајцић Миладин и Миленковић Дејан као саизвршиоци у вези члана 22. ОКЗ, а Луковић Милорад као организатор злочиначког удружења у вези члана 26. ОКЗ

13. окр. Луковић Милорад – Легија, Симовић Милош, Симовић Александар, Милисављевић Владимир, Јуришић Милан «Јуре», Крсмановић Душан, Сувајцић Миладин, Калинић Сретко и Миленковић Дејан

марта месеца 2002. године у Београду у улици Јужни булевар, силом обманом и на свиреп начин одвели и задржали оштећеног Бабовић Милију, четрдесет дана, са намером да га не пусте на слободу док од њега или чланова његове породице не изнуде новац, на тај начин што су га неколико дана пре критичног догађаја наизменично пратили, да би му дана 24. 03. 2002. године око 20,00 часова када је оштећени прилазио аутомобилу, са фантомкама на глави, наоружани аутоматским оружјем и пиштољима пришли окр. Крсмановић, Милисављевић, Миленковић и Симовић Милош представљајући се као радници полиције а затим га употребом физичке силе убацили у аутомобил, када га је окр. Милисављевић пиштољем ударио по глави, везали га лисицама а преко очију ставили селотеип траку и фантомку, док су за то време окр. Јуришић и Симовић Александар стајали у непосредној близини и обавестили их о наиласку оштећеног Бабовића, па су га тако везаног аутомобилом одвезли у село Вилово у кућу окр. Сувајцића где су га чували окр. Калинић и Јуришић вежући му ланцима руке савијене преко главе на леђа а ноге за лежај, завезаних уста повремено га тукући, да би након девет дана када је оштећени покушао да побегне, везали га за дрво у шуму где су га држали два дана тукући га тако везаног, а једанаестог дана га пребацили у село Крчедин, где су га поред окр. Јуришића и Калинића, чували и окр. Сувајцић и Крсмановић који су га такође тукли и малтретирали, тако да су му потколенице од ланаца биле огуњене до костију, тражећи од њега и његове породице новац за откуп у ком циљу је пок. Спасојевић слао аудио-траке са порукама оштећеног Бабовића, да би га четрдесетог дана пустили на слободу након што им је преко Луковић Милорада – Легије од стране Млађеновић Данка и Жарка Зечевића исплаћено укупно 10.000.000 ЕУР-а које су међусобно поделили,

-чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело отмице из члана 64.ст.4. у вези ст.1.КЗ РС.

III

1.окр. Глигоријевић Миодраг, Ђугумовић Никола, Миливојевић Слободан, Катић Драгиша и Гаврић Тони

током 2002. и 2003. године у Београду постали припадници банде из тачке II - А диспозитива оптужнице и то окр. Глигоријевић, Ђугумовић и Миливојевић, тако што су поред редовних адвокатских активности у заступању пок. Спасојевића и његове групе афирмисали Спасојевића и поједине чланове те групе у јавним иступима, истовремено компромитујући рад полиције и правосудних органа, па је тако окр. Глигоријевић објашњавајући догађај код Хале «Лимес» од 21.2.2003.године репортеру «Експрес политике» 24.2.2003. године изјавио да је Миленковић Дејан возио прописно а да «... инцидент су скривили аутомобили из пратње Премијера Ђинђија који нису били означени нити су имали било какву сигнализацију» као и да «... све више верује у причу да неко жели да Миленковића тим оптужбама дискредитује да не би могао да сведочи о наводним везама контраверзног сурчинског бизнисмена Љубише Бухе – Чумета и врха власти у Србији, да би у «Новостима» изјавио како је «... цео догађај представљен спектакуларно радницима Ресора јавне безбедности којима је бачен «врућ кромпир» и да се возила из пратње Премијера Ђинђића нису кретала прописно и сагласно саобраћајним прописима, да су ишла неприлагођеном брзином, а да је срећна околност да је све прошло без повређених и штете, док је окр. Ђугумовић иступајући у дневној штампи 26.1.2003. године изјавио да све оптужбе које долазе од стране Љубише Бухе - Чумета на рачун активности Душана Спасојевића и Милорада Луковића – Легије, нису тачне, и да не постоје никакве, чак ни индиције, да је Спасојевић на било који начин везан за киднаповање Љиле Бухе, те да ни једна оптужба нема никаквог основа, док је окр. Миливојевић Слободан у текућим предметима обећавао пок. Спасојевићу и окр. Луковићу да код људи из правосуђа може да издејствује «позитивну» одлуку, преносећи информације Спасојевићу о кандидатури за избор специјалног тужиоца и његових заменика, док је у поступку отмице, који је вођен против пок. Спасојевића и др. а на штету Мишковић Мирослава пред Четвртим општинским судом у Београду изјавио да је цео поступак монтиран како би се оправдало јавно изјашњавање полиције да је та отмица расветљена и да су његови брањеници послужили као жртвени јарци, иако је налогодавцима и органима гоњења било јасно да су они невини, да би такође изјавио како су његови клијенти задржани у притвору да би се министар полиције Душан Михајловић задржао на функцији министра, док је окр. Катић Драгиша, као новинар листа «Идентитет» чији је власник био пок. Душан Спасојевић по налогу Спасојевића писао новинске чланке, изражавајући се афирмативно о Спасојевићу и члановима његове банде, истовремено компромитујући рад правосудних органа и полиције, док је окр. Гаврић Тони за потребе банде Спасојевића прикупљао информације од интереса за његову организацију,

- чиме су извршили по једно кривично дело злочиначког удруживања из члана 227.ст.2.у вези ст.1. КЗ РС.

2. окр. Гаврић Тони

јануара и фебруара месеца 2003.године у Београду – Земуну, као службено лице – радник МУП-а РС, који је тренутно био нераспоређен, искористио тај положај и тако прибавио себи корист на тај начин што је од раднице Ресора ДБ-а Глишић Браниславе, која је радила на пословима продуцера, кроз неформалне разговоре добијао податке о месту боравка и кретању Љубише Бухе «Чумета», а затим их преносио Миленковић Дејану који му је за ту услугу давао одређене суме новца,

-чиме је извршио кривично дело корупције у органима управе из члана 255-а. КЗ РС.

3. окр. Пажин Слободан

а) почев од 1998.године у Београду и Земуну, након упознавања са Душаном Спасојевићем званом «Шиптаром», вођом тзв. «земунског клана» са њим и пок. Миланом Луковићем – Кумом, одржавао свакодневне и непосредне контакте да би од 1999.године постао припадник банде која је описана у диспозитиву оптужнице под ставом II, и од тада па до марта месеца 2003. године у локалним, личним и непосредним контактима са пок. Спасојевићем и окр. Луковић Милорадом – Легијом, као инспектор Трећег одељења УКП-а овима преносио информације из делокруга рада управе који су били од интереса за организацију пок. Спасојевића, пружајући им податке у ком правцу делују органи унутрашњих послова дајући им савете како да поступе у конкретним ситуацијама, прикрију кривична дела и сл.

-чиме је извршио кривично дело злочиначког удруживања из члана 227.ст.2.у вези ст.1. КЗ РС;

б) у периоду од 2002. до 2003.године у Београду као службено лице МУП-а РС – оперативни радник у Трећем одељењу Управе криминалистичке полиције у Београду, радећи на пословима сузбијања крвних и сексуалних деликата, свесно пропуштао да пријави кривична дела за која је сазнао у вршењу своје дужности, а за та кривична дела се може изрећи казна затвора у трајању дужем од 5 година, на тај начин што је, имајући конкретна сазнања о извршиоцима кривичних дела убиства и учиниоцима тих кривичних дела која су извршена над Гардашевић Тодором 5.7.2000.године, Љујић Срђаном 20.11.2000.године, Шљукић Средојем и Зораном од 28.9.2002. године, Гузијан Јованом и Цветић Радетом од 5.10.2002.године, Лаиновић Томиславом од 20.3.2000.године, Николић Ивицом од 3.8.2002. године и Петровић Марком, пропустио да учинице ових кривичних дела, извршених од стране банде пок. Душана Спасојевића и Милорада Луковића – Легије, пријави својој служби ради вођења преткривичног поступка, да би као припадник банде пок. Спасојевић

Душана описане у тачки 1. диспозитива у случају убиства Марка Петровића, пок. Спасојевићу, Луковић Милету, Сувајцић Миладину и другим члановима ове банде давао конкретна упутства како да се униште трагови са лица места убиства Петровић Марка, њиховим брисањем и измештавањем аутомобила са којим је пок. Петровић превежен са места убиства, помажући на тај начин да учиниоци не буду откривени,

- чиме је извршио једно продужено кривично дело непријваљивања кривичног дела или учиниоца из члана 203.ст.2. у вези ст.1. КЗ РС и кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 204.ст.3. у вези ст.1. КЗ РС.

ПРЕДЛАЖЕМ

да Посебно одељење Окружног суда у Београду закаже и одржи главни претрес, на који да се позову:

1. Специјални тужилац,
2. окр. Јовановић Звездан, Крсмановић Душан, Пејаковић Саша, Безаревић Бранислав, Сувајцић Миладин, Вукојевић Зоран, Гаврић Тони, Тојага Жељко, Малетић Предраг, Буха Љубиша, Бајић Никола, Петровић Саша, Славковић Ђорђе, Јуришић Милан, Миладиновић Драган, Ковчић Слободан, Долић Бојан, Милић Дарко, Дрча Милан, Трајковић Срећко, Каличанин Миломир и Пажин Слободан које привести из Окружног затвора у Београду као и Катић Градиша из Београда, Улица Војводе Тозе број 13, Миливојевић Слободан из Београда, Љубостињска број 2, Ђугумовић Никола из Београда, Булевар Арсенија Чарнојевића број 215, Глигоријевић Миодраг из Београда, Улица Нехруова број 16, Вујичић Драган из Београда, Молерова број 3, Томић Аца из Београда, Кумановска број 14, Микелић Борислав из Београда, Молерова број 3.

Да се на основу члана 304.ст.2. ЗКП суди у одсуству Луковић Милораду – Легији, Симовић Милошу, Констатиновић Нинославу, Симовић Александру, Милисављевић Владимиру, Миленковић Дејану, Калинић Сретку, Јуришић Милану званом «Јуре», Повић Зорану, Глишовић Милану, Милићевић Дарку, Ранђеловић Дејану, Здравковић Александру, Јовановић Милану и Хамидовић Селману.

3. У односу на кривична дела описана под I предлажем да се на главни претрес позову и саслушају оштећена Ђинђић Ружица из Београда, Улица студентски трг број 10, Веруовић Милан из Београда, Кнез Милетина број 12, Љиља Буха из Сурчина, Улица радничка број 34 као и овлашћени представник Демократске странке Србије адвокат Градимир Налић.

4. Сведоци Глишић Дејан из Београда – Борче, Улица 307. нова број 9, Мићићеловић Драгољуб из Падинске Скеле, Улица товилиште број 2, Родић Биљана из Земуна, Солунска број 24, Бугарски Бранко из Београда, Боривоја Стевановића број 12, Горан Нешковић из Зајечара, Улица Обилићев венац број 21, Шкен Ненад из Земуна, Улица Карађорђевог трг број 9, Клијештерац Кујо из Београда, Настићева број 2, Николић Меланија из Барајева, Светосавска број

413, Ружић Јелена из Београда, Кајухова број 12 – Котеж, Мијаиловић Радомир из Земунa, Јована Стојсављевића број 27/7, Ристић Данимир из Београда, Краљевића Марка број 1, Копривица Данило из Рипња, Улица Ерчанска број 17, Петровић Зоран из Крупња, Улица Маршала Тита број 59/7, Трајковић Зоран из Падинске Скеле, Улица Нова број 72/4, Глишић Синиша из Београда, Улица Нерадинска – војни хотел, Александар Бјелић из Новог Београда, Булевар АВНОЈ-а број 45 стан 17, Светозар Батањац из Сурчина, Бановачка број 27, Ристић Крунислав из Земун Поља, Фабрички пут број 5, Тодоровић Слободан из Београда, Браће Јерковића број 66/11, Стојадиновић Драгослав из Земун Поља, Палићки пут број 5, Љиља Буха из Сурчина, Радничка 34, Настић Дражен, Краља Милана број 37, Бабић Срђан из Новог Београда, др Ивана Рибара број 148, Пурић Бобан из Рипња, Пут за Липар број 165, Ђурић Јован са Новог Београда, Народних хероја број 14, Дробњак Срђан са Бежанијске Косе, Улица Љубинке Бобић број 14, Лалић Драган из Новог Београда, Љубинке Бобић 10/14, Вукашиновић Вукашин из Новог Сада, Улица Милоја Чипића број 4, Никић Лазо из Бачке Паланке, Улица Марије Бурсаћ број 10, Горан Илић из Београда, Улица Роспи Ђуприја број 28-д, Златановић Драган из Београда, Улица 29. новембра број 107, Раде Стељановић и Љубинко Јаћковић са исте адресе, Раде Пецикожа са Новог Београда, Пеђе Милосављевића број 34/19, Драго Ђеркета из Звечке, Титовска број 1, Љубиша Јаношевић, Београд, Краљице Ане – Институт безбедности БИА, Черкез Драган из Звечке Улица тителска број 1.

Да се у доказном поступку прочитају записник Кри број 431/03 од 12.3.2003. године, извештај о дактилоскопској обради трагова од 12.3.2003. године, извештај о прегледу чаура и делова пројектила од 14.3.2003. године, вештачење МУП-а Србије број 1089/03 од 18.3.2003. године, вештачење МУП-а Србије – Секретаријата у Београду ВЕ-број 948/03, 993/03, 994/03, 936/03, 989/03, записник о увиђају крим. бр. 616/03 од 25.3.2003. године, извештај о крим.техничком прегледу лица места од 5.4.03. године са приложеном фотодокументацијом у коју извршити увид, извештај о крим.-техничком прегледу лица места од 25.3.03. године и 26.3.2003. године, са приложеном фотодокументацијом, вештачење ВЕ 1419/03 од 25.3.2003. године са приложеном фотодокументацијом, извештај о крим.-техничком прегледу лица места од 23.3.2003. године, вештачење ВЕ број 1757/03 са документацијом, документација Одељења крим. технике СУП-а Београд КУ 4713/03 од 12.3.2003. године са приложеном скицом лица места и фотодокументацијом, обдукциони записник С број 210/03 за пок. Ђинђић Зорана, извештај о извршеном вештачењу Института безбедности БИА бр. 27/362-03 од 10.4.2003. године, изврши увид у фотографије сачињене приликом обдукције пок. Ђинђић Зорана, записник о показивању лица места Окружног суда у Сремској Митровици Кри 48/01 од 15.4.2003. године са фотодокументацијом, вештачење ВЕ 2050/03, изврши увид у фотодокументацију о проналаску оружја од 27.3.2003. године, вештачење број 1419/03 од 25.3.2003. године, извештај о крим.-техничком прегледу лица места Д 876 од 19.3.2003. године, са скицом лица места и фотодокументацијом, вештачење број ВЕ 1191/03 од 20.3.2003. године, вештачење број ВЕ 1200/03 од 20.3.2003. године, извештај о крим.-техничком прегледу лица места од 20.3.2003. године, са фотодокументацијом, изврши увид у фотодокументацију сачињену у селу Банстол, фотодокументацију из Бубањ Потока сачињену 23.4.2003. године, извештај о ванредном техничком прегледу возила од 21.2.03. године са фотодокументацијом, фотодокументација сачињена

27/1

на Новом Београду код хале «Линос» дана 23.4.2003. године, фотодокументација са скицом паркинг простора на углу улица Краља Александра и Кнеза Милоша, фотодокументација сачињена у Улици Бирчаниновој број 6-8, фотодокументација уређаја за мерење даљине, извештај о крим.-техничком прегледу лица места од 17.3.2003. године КУ број 4713/03 са фотодокументацијом, вештачење број ВЕ 1757/03 од 5.4.03. године са фотодокументацијом, фотодокументација о претресању салаша окр. Сувајдића у Вилову, фотодокументација куће окр. Миленковића, фотодокументација куће Сувајдић Ибољке у Банстолу и Крчедину, фотодокументација сачињена у Београду у Улици Михаила Пупина број 119 и Булевару АВНОЈ-а 117 са извештајем о крим.-техничком прегледу лица места, извештај о крим.-техничком прегледу лица места од 24.3.2003. године са фотодокументацијом возила ТИПО, извештај о крим.-техничком прегледу лица места од 25.3.2003. године са фотографијама возила «Ауди кватро», фотодокументација сачињена на Новом Београду у Улици Нехруовој број 68 за возило «Рено 25», Гандијева број 75 за возило «Голф 2», за возило «Опел кадет» рег. број НС 118-001, «Мазда 323» без регистарских таблица, «Рено клио» рег. број НС 105-938, вештачење број ВЕ 1483/03 од 27.3.2003. године, са фотодокументацијом возила А8 рег. број СУ 359-59 и «БМВ» БГ 411-634, извештај о крим.-техничком прегледу лица места сачињен приликом проналаска возила «Сеат ибика» БГ 573-411, са фотодокументацијом, фотодокументација за возило НС 919-58, фотодокументација и крим.-технички извештај о прегледу лица места са извештајима о дактилоскопској идентификацији папиларних линија нађених на лицима места, са уговорима о закупу станова у Новом Београду у Булевару Арсенија Чарнојевића 23, Трише Кацлеровића број 28, Лењинов Булевар 5, Омладинских бригада 8, Луја Адамича 34, Николаја Гогоља 98, Милентија Поповића 6, Синђелићева 40, Краљице Катарине 3, Милентија Поповића 24, Војводе Степе 104, Војводе Степе 259, Маглајска 34, Велимира Тодоровића 2, Драгољуба Сретеновића 3, Булевар АВНОЈ-а 60, Др Ивана Рибара 49, Путинцима Улица Иве Лоле Рибара 47, село Прогар, Улица Владе Обрадовића Каменог 91, извештаји и вештачење Одељења крим.-технике број 19/163-02 од 27. 12.2002. године, записник о увиђају Кри 1955/02 од 21.12.2002. године са допуном, извештај о крим.-техничком прегледу лица места број 4495/02 од 22.12. 2002. године, извештај И бр.105/03 Одељења крим. технике Управе крим. полиције сачињена у Предузећу «Дифенс роуд» и скице лица места, вештачење број ВЕ 638/03 Одељења крим. технике СУП-а Бегорат, извештај о крим.-техничком прегледу лица места Ку број 459/02 од 20.2.2002. године, извештај СУП-а Крагујевац бр. 03/П-341/02 од 1.3.2002. године, извештај о крим.-техничком прегледу лица места са скицом лица места и фотодокументацијом у Улици браће Југовића број 2-а, налаз и мишљење Института за крим. технику Савезне криминалистичке полиције у Вис Бадену, Савезна Република Немачка од 12.5.03. године, судско медицинско и балистичко вештачење – експертиза вештака др Душана Дуњића и Милана Куњадића од јуна месеца 2003. године, као и радно правна документација за окр. Безаревић Бранислава, Јовановић Звездана, Пејаковић Сашу, Тојага Жељка и Милорада Луковића – Легију.

У односу на кривична дела описана под П-Б оптужнице, предлагем:

1. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Бодиш Драженко из Београда, Улица Николе Марковића 31/1, Стефановић Ненад из Београда,

Улица Борска 36-б/6, Нишић Радисав из Београда, Улица Љубише Јеленковића 72-в, вештаци: Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 27532/2000 од 27.12.2000.године и 28.12.2000.године, обдукциони записник за Бодиш Жељка, налази и мишљења вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 24/01 од 5.1.2001.године, ВЕ 1246/02 од 15.3.2002.године и ВЕ 2994/03 од 1.7.2003.године, налаз и мишљење вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 10.7.2003.године, извештај Окружног затвора у Београду о употреби средстава принуде од 7.7.2003. године и писмо притвореника Славковић Ђорђа приложено том извештају, те да се изврши увид у фотодокументацију МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 27532/2000 од 27. и 29.12.2000.године.

2. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Гардашевић Ранко из Херцег Новог, Насеље Бијела бб, Гардашевић Гарсија из Београда, Улица Благоја Паровића 117-а, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: налаз и мишљење вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 10.7.2003.године, потврда о смрти Градског завода за хитну медицинску помоћ у Београду, од 5.7.2000.године, записник о увиђају МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 13689/00 од 5.7.2000.године, извештај МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 13689/2000 од 5.7.2000.године, записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри 1135/2001 од 5.7.2000.године, извештај МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 13689/2000 од 6.7.2000.године, обдукциони записник за Гардашевић Тодора од 6.7.2000.године, налази и мишљења вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 2906/03 од 5.7.2000.године и ВЕ 2023/00 од 6.7.2000.године, те да се изврши увид у фотодокументацију и скицу места догађаја МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 13689/00 од 5.7.2000.године.

3. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Скерлић Никола из Новог Београда, Улица Гандијева 158, Скерлић Зоран из Новог Београда, Улица Гандијева 158, Љујић Гордана из Новог Београда, Булевар Михаила Пупина 159, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да да се у доказном поступку прочитају: извештај лекара специјалисте Клиничког центра Србије о повреди Љујић Николе од 20.11.2000.године, налаз и мишљење вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 10.7.2003. године, налаз и мишљење вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 3490/00 од 23.11.2000.године, извештај МУП-а РС – Секретаријата у Београду о прегледу чаура И 1034/00 од 13.12.2000.године, записник о увиђају МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 24276/2000 од 21.11.2000.године, извештај МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 24276/2000 од 20.11.2000.године, потврда о смрти Градског завода за хитну медицинску помоћ у Београду од 20.11.2000.године, записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду од 21.11.2000.године, извештај МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 24276/2000 од 21.11.2000.године, обдукциони записник за Љујић Срђана, те да се изврши увид у фотодокументацију МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 24276/00 од 20.11.2000.године.

4. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Шљукић Милоје из Београда, Улица Игманска број 8, Шљукић Јован из Београда, Улица др

Ивана Рибара 112, Ћировић Велибор из Београда, Улица Љубинке Бобић 36, Драча Теодор из Београда, Улица Бранка Ћопића број 15, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 16820/2002 од 28.9.2002.године и 30.9.2002.године, записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри 1540/02 од 28.9.2002. године, обдукциони записник за Шљукић Зорана од 30.9.2002. године, обдукциони записник за Шљукић Средоја од 30.9.2002.године, налази и мишљења вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 2903/02 од 27.9.2002.године ВЕ 2855/02 од 30.9.2002.године и ВЕ 2892/03 од 21.6.2003.године, налази и мишљења вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 10.7.2003. године, те да се изврши увид у фотодокументацију и скицу места догађаја МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 16820/2002 од 28.9.2002.године.

5. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Баточанин Љиљана из Београда, Улица Војислава Илића 157, Шкрба Борка из Београда, Улица Филипа Кљајића 30/3, Грујић Драган из Падинске Скеле, Улица нова 67/22, Ружић Драган из Београда, Улица Бачванска број 14/2, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 20346/2002 од 26.11.2002.године и 17.11.2002.године, записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри 1870/02 од 28.11.2002. године, налаз и мишљење вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 30.7.2003. године, налази и мишљења вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 3733/02 од 27.11.2002.године и ВЕ 2121/03 од 24.6.2003. године, извештај МУП-а РС – Секретаријата у Београду о прегледу чаура И 536/02 од 27.11.2002. године, те да се изврши увид у фотодокументацију и скицу места догађаја МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 20346/2002 од 26.11.2002.године и 27.11.2002.године.

6. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Јовановић Јагош из Мојковца, Улица Светозара Дробњака бб, Пејовић Снежана из Београда, Улица Иванковачка 20, Кнежевић Драгана из Београда, Улица Краљице Катарине 150, Аранитовић Угљеша из Шапца, Улица Шуваковићева број 41, Пласковић Срђан из Београда, Улица Војводе Степе број 26, Јан Милан из Земуна, Улица Соње Маринковић број 3, Јан Бојан из Земуна, Улица Соње Маринковић број 3, Шћекић Милан из Берана, Улица са боравиштем у Београду Улица Војводе Степе број 6/П, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 19199/2002 од 7.11.2002.године и 8.11.2002.године, записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри 1777/02 од 19.11.2002.године, налази и мишљења вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 2928/02 од 7.11.2002.године и ВЕ 3427/02 од 8.11.2002.године, обдукциони записник за Јовановић Ивицу од 8.11.2002.године, налаз и мишљење вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 3.7.2003.године, те да се изврши увид у фотодокументацију и скицу места догађаја МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 19199/2002 од 7.11.2002.године.

7. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Стевановић Момчило из Мале Иванче, Улица Милорада Миће Марковића број 2,

Филиповић Зоран из Београда Улица партизанска број 90, Јокић Петар из Београда, Улица Вукасовићева број 23, сродници пок. Ускоковић Зорана чије пребивалиште се налазило у Подгорици, Улица АВНОЈ-а број 63, Симић Радунка из Београда, Улица Сретена Младеновића број 8, Симеуновић Лазар из Београда, Улица Маричка број 15, Сретковић Мирјана из Београда, Улица партизанска 90/56, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду о крим.-техничком прегледу лица места КУ 8792/2000 од 27.4.2000.године и 28.4.2000.године и Д 1432/2000 од 28.4.2000.године, извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду Д 1423/2000 од 27.4.2000.године, записник о увиђају истражног судије Окружног суда у Београду Кри 681/2000 од 27.4.2000.године, обдукциони записници за Ускоковић Зорана и Стевановић Милоша, извештаји лекара специјалисте Клиничког центра Србије број 31165 од 27.4.2000.године, налази и мишљења вештака МУП-а РС – Секретаријата у Београду ВЕ 1370/00 од 28.4.2000.године и ВЕ 2398/03 од 16.5.2003. године, налази и мишљења вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 10.7.2003. године, те да се изврши увид у фотодокументацију и скицу места догађаја МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 8792/00 од 27.4.2000.године и фотодокументацију МУП-а РС – Секретаријата у Београду Д 1423/00 од 27.4. и 28.4.2000.године.

8. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Ђурашковић Борка из Београда, Улица Браће Рибникар 38, Каштеровић Драгица из Земуна, Улица Јакшићева број 4/1, Чотрић Дејан из Земуна, Улица железничка колонија Б бр.2, вештак Дуњић Душан.

Да се у доказном поступку прочитају: налази и мишљења вештака Дуњић Душана од 3.7.2003.године и 23.7.2003.године, извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 17321/2002 од 5.10.2002.године.

9. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Лаиновић Жарко из Новог Сада, Трг Ференца Фехера број 4, Субан Марјан из Београда, Улица др Ивана Рибара 152, Микетић Сретен из Београда, Улица Трубарева 38 и Милош Никола из Београда, Улица Слободана Перовића број 4, вештаци Дуњић Душан и Куњадић Милан.

Да се у доказном поступку прочитају: налаз и мишење вештака Дуњић Душана и Куњадић Милана од 10.7.2003. године, записник о увиђају МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 5703/2000 од 20.3.2000.године, извештаји о крим.-техничком прегледу лица места МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 1196/2000 од 20.3.2000.године и КУ 5703/00 од 21.3.2000.године, потврда о смрти Градског завода за хитну медицинску помоћ у Београду од 20.3.2000.године, обдукциони записник за Лаиновић Бранислава од 21.3.2000.године, извештаји МУП-а РС – Секретаријата у Београду о прегледу пројектила И 363/03 од 26.4.2003. године, те да се изврши увид у фотодокументацију и скицу места догађаја МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 5703/2000 од 20.3.2000.године.

10. Да се на главни претрес позову сведоци – оштећени: Буха Љубиша из Сурчина, Улица Радничка број 34, Петровић Александра из Сурчина, Трг Маршала Тита број 2, Зувић Жанко из Сурчина, Улица радничка број 21, Јовановић Драган из Сурчина, Улица браће Николића број 37, вештак Дуњић Душан.

Да се у доказном поступку прочитају: налаз и мишљење вештака Дуњић Душана од 7.7.2003.године, обдукциони записник за Николић Ивицу од

5.8.2002.године, те да се изврши увид у фотодокументацију МУП-а РС – Секретаријата у Београду КУ 13688/2002 од 5.8.2002.године.

11. Да се на главни претрес позове сведок – оштећени Мусић Сувад из Рожаја.

Да се у доказном поступку изврши увид у фотодокументацију МУП-а РС од 19.3.2003.године.

12. Да се на главни претрес позове сведок – оштећени Бајрушевић Вук из Земуна, Улица првомајска 86.

Да се у доказном поступку прочита извештај о крим.-техничком прегледу лица места МУП-а РС – Секретаријата у Београду Д 3919/2000 од 7.11.2000. године и да се изврши увид у фотодокументацију МУП-а РС – УБПОК од 29.4.2003.године.

13. Да се на главни претрес позову сведоци - оштећени Бабовић Милија из Београда, Лацковићева број 4, Млађеновић Данко из Београда и Жарко Зечевић кога позвати преко Спортског друштва «Партизан» Улица хумска број 1.

14. Да се прочитају налази и мишљења комисије вештака неуропсихијатра – психолога за окривљене, као и да се ради непосредног саслушања, на главни претрес позову чланови комисије вештака.

Да се против окр. Јовановић Звездана, Крсмановић Душана, Пејаковић Саше, Безаревић Бранислава, Сувајић Миладина, Вукојевић Зорана, Тојага Жељка, Буха Љубише, Бајић Николе, Петровић Саше, Славковић Борђа, Јуришић Милана званог «Јуришко», Миладиновић Драгана и Каличаин Миломира ПРОДУЖИ ПРИТВОР у смислу члана 142.ст.1.тач.1. ЗКП, а против окр. Пажин Слободана, Трајковић Срећка, Дрча Милана, Малетић Предрага и Гаврић Тонија у смислу члана 142.ст.2.тач.1. ЗКП.

У односу на кривична дела описана под III оптужнице:

1. Да се у доказном поступку прочитају новински чланци о иступима окр., за радње које се наводе у диспозитиву оптужнице, а који се налазе у списима предмета.

2. Да се на главни претрес позове сведок Глишић Бранислава из Београда, Улица Његошева број 83.

Образложење

Постојање и извршење кривичних дела описаних у диспозитиву ове оптужнице утврђује се на основу доказа који су прикупљени у току истраге и предложени за главни претрес.

Наиме, током спроведене истраге утврђено је да су окривљени Луковић Милорад – Легија и пок. Душан Спасојевић у току 1999. године створили – организовали банду која је имала за циљ вршење кривичних дела предвиђених републичким законом, за које се може изрећи казна затвора од 5 година или тежа казна. Циљ ове банде је био да се вршењем кривичних дела оствари финансијска и друга корист и моћ, што је укључивало и потребу елиминисања свих конкурентских кланова и особа које би биле сметња за делатност ове банде. У овој криминалној организацији чланови су имали унапред одређене

улоге, које су од стране организатора биле строго контролисане, сама активност је била планирана на дуже време и уз поштовање строгих правила унутрашње дисциплине, где се у хијерархији знало тачно место сваког од припадника ове банде. У тој пирамиди на челу су стајали окр. Луковић – Легија и Душан Спасојевић, који су као организатори имали неограничену моћ, како у смислу планирања делатности организације тако и у смислу издавања непосредних и конкретних наређења појединим члановима организације. Цела та организација била је конципирана тако да након стицања одређене финансијске и друге друштвене моћи, уз подршку Јединице за специјалне операције, на чијем челу се тада налазио окр. Легија, а уз коришћење позиција које би банда остварила у одређеним друштвеним, политичким, правосудним и другим чиниоцима, своју активност усмери у правцу освајања власти. То је подразумевало најпре уношење нестабилности у постојећу власт, елиминацију појединих личности као носиоца те власти, промену персоналне структуре у битним сегментима власти, што би све скупа омогућило да ова организација дефинитивно освоји власт. У целој тој идеји искоришћена је и чињеница постојања хашких оптужница против одређених лица, да би се фронт делатности организације шире поставио и иза себе имао подршку већег броја људи који су имали негативан став према постојању хашког суда.

Обзиром да се легалним путем власт није могла освојити, поготову не од криминалне организације Спасојевића и Луковића – Легија, долази се на идеју да у реализацију тог плана буде укључена и јединица ЈСО-а као оружана формација која је добро утренирана и послушна у односу на Луковића – Легију.

До реализовања плана могло се доћи једино слабљењем постојеће власти које би се састојало у убиству како Премијера тако и других високих савезних и републичких функционера. На тај начин створило би се осећање несигурности и погодно тло да се управо дејством ЈСО-а изведе коначни захват ка освајању власти. Први «тест» тих амбиција била је побуна ЈСО-а која је имала и политичку позадину кроз своје захтеве за смену министра полиције и других лица. Ова акција имала је ограничен домет, јер су изнуђене само неке персоналне промене у МУП-у Србије, али су и такви домети охрабрили Спасојевића и Легију да основну идеју – освајање власти форсирају, али сада на други начини другим средствима. У том циљу, прва препрека је био Премијер, пок. Зоран Ђинђић, на кога нису могли да остваре никакав утицај, па чак ни контакт. Како је остварење те идеје захтевало већи број учесника, то су Спасојевић и Легија организовали заверу од постојећих лојалних чланова злочиначког удружења и проверених чланова ЈСО-а. На тај начин чланови те завере, која је у основи имала циљ угрожавања уставне безбедности СРЈ, постају окривљени из диспозитива оптужнице под I тачка I. Даља реализација плана захтевала је како постојање плана дејства и расподелу одређених задужења чланова у ком смислу у организацији пок. Спасојевића и Луковића – Легије предузимали конкретне активности које су детаљно описане у диспозитиву ове оптужнице.

Након предузимања ових активности, прешло се на конкретну реализацију плана а то је лишење живота пок. Зорана Ђинђића.

Након што су за извршиоца атентата изабрали окр. Јовановића као снајперисту и Тојага Жељка као «зољаша», Луковић и Спасојевић су са њима у Брзећу и Београду почетком фебруара месеца 2003.године испланирали и договорили да се уз учешће осталих чланова банде са тачно дефинисаним задацима дана 16.2.2003.године када се Премијер буде враћао са Копаоника, на

узвишењу изнад Бубањ Потока реализује атентат тако што ће колона у којој се налази Премијер бити заустављена од стране Симовић Милоша и Миленковић Дејана, који би возили раније набављене камионе, а да, окр. Јовановић и Тојага пуцају на возило Премијера из «зоља». Остали чланови завере имали су унапред одређене задатке везане за праћење колоне кретања Премијера, ватрене подршке и извлачења непосредних извршилаца са лица места. Како ова акција није успела, као ни припреме да се атентат изврши код Савезне скупштине приликом проглашења Државне заједнице Србија и Црна Гора, донет је план да се то учини 21.2.2003. године на Ауто-путу Београд – Загреб, код хале «Лимес». Претходно је окр. Безаревић преко окр. Миленковић Дејана и Симовић Милоша завери, доставио податке о времену кретања Премијера, маршрути кретања и колима у којима би се налазио Премијер. Чланови завере су у овој акцији имали такође тачне одређене циљеве и задатке који су детаљно описани у диспозитиву захтева, док су целом акцијом непосредно руководили окр. Луковић – Легија и пок. Душан Спасојевић преко окр. Милоша Симовића, а овај са осталим члановима завере. Идеја је у основи била иста као и код догађаја од 16.2.2003. године, јер су на насипу поред Ауто-пута били распоређени окр. Јовановић Звездан и Тојага Жељко наоружани «зољама», као и Калинић Сретко са пок. Луковићем – Кумом који су били наоружани аутоматским оружјем а у циљу пружања ватрене подршке. Остали чланови који су поред претходних задатке на праћењу Премијера, обезбеђењу непосредних извршилаца, њихову заштиту итд. Појединачне радње тих учесника детаљно су објашњене у диспозитиву ове оптужнице.

Међутим, ни ова акција није успела због лоше комуникације између чланова завере, па је Миленковић Дејан приликом наилаaska колоне возила Премијера сам камионом којим је управљао у непосредној близини спортске хале «Лимес», пресекао колону возила Премијера, тачније, само возило Премијера марке «БМВ», али је спретном реакцијом возача возила Премијера контакт и незгода избегнута.

Након овога постало је јасно да се атентат на овај начин не може извршити да би организатори завере прихватили предлог окр. Јовановић Звездана да се атентат изврши пуцањем из снајперске пушке. У том циљу најпре је требало обезбедити погодну локацију са које би се могао извршити атентат. У изналажењу локације су учествовали окр. Крсмановић, Симовић Александар, Јовановић Звездан и Константиновић Нинослав. После извиђања неколико локација избор је пао на Улицу Адмирала Гепрата и прозор канцеларије број 55 на II спрату. Ради реализације овог плана извршен је распоред чланова завере, о чему ће касније бити више речи, да би окр. Јовановић заједно са окр. Константиновић Нинославом и Симовић Александром долазио у ову канцеларију дана 10. и 11.3.2003. године, чекајући долазак Премијера у зграду Владе, али се он тих дана није појављивао у Влади. Најзад, 12.3.2003. године око 12,35 часова, када је Симовић Милош обавестио Симовић Александра да Премијер долази у зграду Владе и у тренутку када је излазио из службеног аутомобила и пошао ка улазним вратима зграде Владе, Јовановић Звездан је из снајперске пушке «Хеклер и кох» испалио два пројектила од којих је један погодио Премијера у десну страну грудног коша наневши му прострелну рану од које је код њега наступила смрт, док је другим пројектилом нанео тешку телесну повреду у виду прострелне ране карличног дела трупа раднику обезбеђења Премијера Веруовић Милану. Овоме је претходило обезбеђење

паркинг простора испред зграде у Улици Адмирала Гепрата број 14 од стране окр. Јуришић Милана који је то паркинг место уступао окр. Милисављевић Владимиру, возачу окр. Јовановића, Констатиновића и Симовић Александра. У ову канцеларију најпре је улазио Констатиновић Нинослав носећи са собом калем са кабловима имитирајући извођење радова у згради, и када би се уверио да у тој просторији ни у ходнику нема трећих лица, он је позивао окр. Јовановића и Александра Симовића који је у торби носио снајперску пушку, када би они ушли у ову просторију. Иначе, поред снајперске пушке, сва тројица окривљених су били наоружани пиштољима. Након пуцања окр. Јовановић је добацио пушку окр. Симовић Александру, па су сва тројица истрчали из зграде на улицу где их је чекао Милисављевић Владимир са упаљеним мотором аутомобила марке «Пассат» панчевачке регистрације, одакле их је пребацио у гаражу у Новом Београду. Одатле су, према напред постигнутом плану, одвожени у унапред изнајмљене станове, тзв. «штекове», које је у ту сврху изнајмио окр. Сувајцић Миладин. Тако су из те гараже на локацију у Улици Војводе Степе број 259 пребачени окр. Јовановић, окр. Калинић и пок. Луковић – Кум, док су у други стан – «штек» пребачени окр. Милисављевић, Симовић Милош и Александар и Констатиновић Нинослав.

Када је реч о самој организацији и учешћу појединих чланова банде, поред горе наведених Луковића и окр. Спасојевића који су руководили током целе акције преко Милоша Симовића, према стању утврђеном у току истраге произилази следеће. У циљу реализације атентата окр. Луковић је из ЈСО-а набавио снајперску пушку «Хеклер и кох», као средство извршења кривичног дела као и аутоматско оружје заједно са Калинић Сретком и Тојага Желком. Информације о кретању Премијера окр. Милошу Симовићу достављао је окр. Безаревић кога је у ту сврху претходно ангажовао окр. Вукојевић повезујући га са окр. Миленковић Дејаном. Симовић Милош је био критичном приликом код «Рудог», осматрао терен и наилазак Премијера и о томе обавештавао како организаторе атентата тако и окр. Симовић Александра а овај окр. Јовановић Звездана. Поред тога, он је био веза између Спасојевића и Легије с једне стране и осталих чланова банде, преносећи наређења Луковића и Спасојевића и координирајући активност чланова банде. Он је такође опремио тамном заштитном фолијом аутомобил марке «Пассат» који је Милисављевић Владимир возио на лице места окр. Јовановића, Симовић Александра и Константиновић Нинослава. Иначе, овај аутомобил за потребе банде је набавио окр. Сувајцић. Окр. Крсмановић се налазио на углу Улица Немањине и Кнеза Милоша, осматрао терен и о томе обавештавао окр. Милоша Симовића. Окр. Калинић је поред набавке оружја у време атентата био са пок. Луковићем – Кумом ради пружања ватрене подршке и извлачења са лица места извршиоца атентата. Окр. Пејаковић је возио пок. Спасојевића омогућавајући му контакте са осталим члановима банде.

Након извршеног атентата по унапред створеном плану чланови банде су се скривали по унапред изнајмљеним становима, тзв. «штековима» које је у ту сврху изнајмио окр. Сувајцић.

Овакво чињенично стање утврђује се на основу исказа окривљених Сувајцића, Крсмановића, Вукојевића, Безаревића и делимично Пејаковић Саше, исказима сведока који су саслушани у току истраге, писменом документацијом, налазом и мишљењем вештака балистичара Института за криминалистику из Висбадена, експертизом вештака судске медицине и балистике др Душана Дуњића и Милана Куњадића, као и на основу трагова нађених на лицу места и

током полицијске обраде терена, који су фиксирани и налазе се у списима предмета. Наиме, сведок Глишић Дејан је потврдио чињеницу да је у Улици Адмирала Гепрата испред зграде број 14 видео паркирани «Пассат» панчевачке регистрације са затамљеним стаклима и у њему једно лице. Његов исказ се односи на дан атентата а то је 12.3.2003.године. Сведок Мићићеловић и Бугарски као и Николић Меланија су потврдили чињеницу да су критичном приликом у згради у Улици Адмирала Гепрата број 14 чули два пуцња и да су након тога видели тројицу младића како истрчавају из зграде, од којих је један носио пушку, други пиштољ а трећи калем са кабловима. Сведокиња Радић Биљана тврди да је радила у суседној канцеларији од канцеларије број 55 и да су врата на тој канцеларији увек била закључана осим дана 11.3.2003.године када је приметила да је канцеларија откључана и да је из ње чула мушке гласове. Остали сведоци који су били у згради или у непосредној близини зграде број 14 у Улици Адмирала Гепрата потврђују чињеницу да су у критично време чули два пуцња.

Из исказа сведока Трајковић Зорана, Александра Бјелића, Веруовић Милана, Настић Дражена, Бабић Срђана, Пурић Бобана, Ђурић Јована и Дробњак Срђана утврђује се да је након заустављања возила Премијера које је стало наспрам улазних врата зграде Владе, сведок Веруовић отворио врата пок. Ђинђићу и предао му штаке. Премијер је направио корак-два и пошао до улазних врата која се отварају десним крилом. У тренутку када је Премијер окренут мало улево гледано према улазним вратима, дошло је до пуцања. Од једног пројектила којим је погођен Премијер је пао, тако да су му глава и тело пали у унутрашњост зграде ходника, док је ногама био на степеништу. Други пројектил је погодио са леђа оштећеног Веруовића који је такође пао, али поред паркираног аутомобила.

Дакле, на основу ових исказа утврђује се место где се налазио Премијер у тренутку атентата као и његов положај у односу на уста цеви из којих је извршено опаљење. Искази ових сведока о околностима везаним за место и положај пок. Премијера, које су биле предмет спекулација, употпуњује налаз и мишљење вештака др Душања Дуњића и Милана Куњадића. Њихов закључак је да је пок. Ђинђић у тренутку повређивања био у непосредној близини врата улаза у зграду Владе, окренут леђима према тим вратима и ослоњен на десну ногу и штаке, и да је десним боком и телом предње стране трупа био окренут према Улици Адмирала Гепрата, одакле је дошао пројектил. Овај налаз и закључак у одређеној мери дискредитује налаз експерта из Немачке који су стајну тачку Премијера у тренутку повређивања одредили, тако што су је померили даље од улазних врата а према аутомобилу. Међутим, имајући у виду да је налаз експерата из Немачке дат на бази непотпуних чињеница јер приликом његовог давања нису имали на располагању све доказе који су касније прикупљени (искази сведока и др.) место које су они определили као стајну тачку, не одговара како траговима оштећења на згради Владе нити траговима крви који су пронађени на том месту – стајној тачки, који потичу од оштећеног Веруовића. Сам траг оштећења, на зиду зграде у улазу у Владу потиче, од пројектила који је погодио оштећеног Веруовића, за шта ови вештаци у свом налазу дају логичне, чврсте аргументе и закључке.

Из приложене писмене документације произилази да је пушка марке «Хеклер и кох» пронађена затрпана камењем на једној ледини на Новом Београду. Информацију о томе где би пушка могла да буде скривена потиче од окр. Сувајџић Миладина о чему је он детаљно говорио када је испитиван као

окривљени. Према налазу експерата из Немачке произилази да према нађеним траговима са лица места прозор канцеларије број 55 је могуће место са кога је извршено пуцање. Ово, како с обзиром на положај чаура нађених на лицу места, тако и с обзиром на чињеницу да су на њебету са прозора зграде у Улици Адмирала Гепрата број 14 пронађени трагови барутних честица. Растур чаура који је вршен у лабораторијским условима, потврђује могућност да се чауре испале из овог оружја нађу на месту на коме су и пронађене. Даљом и дубљом анализом вештаци налазе, како се то тврди на страни 20. налаза да су дава хица – пројектила, имајући у виду све затечене и фиксиране материјалне трагове испале са прозора канцеларије број 55 у Улици Адмирала Гепрата. Такав закључак је идентичан налазу Одељења крим.технике СУП-а Београд да су чауре нађене на лицу места као и чауре пронађене на Фрушкој Гори приликом упуцавања пушке (о чему постоји записник Окружног суда из Сремске Митровице) испале из нађене пушке марке «Хеклер и кох».

На овој пушци пронађено је, такође 6 полиакрилнирил влакана које потичу са нађеног њебета на прозору. Такође су трагови гаражи са њебета према овом налазу могли да настану приликом испалења муниције о којој се овде ради. Ако све ово резимирамо, долазимо до недвосмисленог закључка да је у пок. Премијера пуцано са прозора зграде број 55 из нађене пушке на Новом Београду.

Сведок Шкене Ненад тврди да је ову пушку из ЈСО-а набавио окр. Милорад Луковић – Легија и да ју је предао окривљеном Јовановићу. Напред наведени сведоци говоре да су лица која су истрчала из зграде у Улици Адмирала Гепрата број 14 носила једну пушку, што све локацију пуцања, порекло пушке и место њеног проналаска доводе у везу и упућују на закључак да је из овог оружја извршен сам чин атентата.

После сумирања и анализе техничких детаља, поставља се основно питање – има ли доказа, за тврдњу из оптужнице да је окр. Јовановић пуцао на пок. Ђинђић Зорана и Милана Веруовића. Пошто ДНК-а анализе на ово питање нису дале дефинитивни одговор (неке су још увек у току) морамо се у одговору на ово питање ослонити на исказе окривљених и сведока. Наиме, окр. Јовановић Звездан је испитан као осумњичени према одредбама ЗКП-а, ту дилему решио изричитом тврдњом да је он лично убио Премијера, објашњавајући околност и детаље самог догађаја. Окр. Сувајић наводи да је окр. Јовановића непосредно после атентата видео са пок. Кумом Луковићем, а наредног дана у стану у Улици Војводе Степе 259 такође, када је чуо Кумов коментар који се односио на Јовановића и који гласи «Ала га је овај сашио».

Окр. Крсмановић потврђује да је окр. Јовановић наговарао Спасојевића и Легију да је најпогоднији начин да се изврши атентат пуцање из снајпера, обзиром да претходни покушаји на Ауто-путу нису успели. Овај сведок потврђује и чињеницу да је окр. Јовановић обилазио локације које су тражене за извршење атентата и да је за одабрану локацију у Улици Адмирала Гепрата рекао да му одговара. Он, надаље потврђује да је виђао Јовановића када је долазио са Тојага Жељком са Копанника на договор са Спасојевићем и Легијом пред догађај од 16.2.2003. године.

Смрт пок. Ђинђића, као и тешке телесне повреде оштећеног Веруовића утврђују се на основу обдукционог записника за пок. Ђинђића, медицинске документације и налаза и мишљења вештака судске медицине. На основу ових докумената утврђује се како механизам тако и динамика настанка повреда које су у случају пок. Ђинђића проузроковале смрт а код оштећеног Веруовића

тешке телесне повреде. Ови налази се уклапају са техничким детаљима и проценама из налаза вештака балистичара и друге писмене документације и као целина дају одговор на питања везана за начин и динамику одвијања критичног догађаја.

Дакле, на основу ових исказа, техничких података и налаза и мишљења вештака може се са сигурношћу тврдити да је окр. Јовановић лице које је пуцало и усмртило пок. Премијера Ђинђића и покушао да лиши живота Велуровић Милана.

У односу на окр. Милорада Луковића – Легију и радње које му се стављају на терет, како у вези организовања удружења ради вршења непријатељске делатности, тако и самог атентата, стоје тврдње окривљених Сувајцић Миладина, Крсмановић Душана, Вукојевић Зорана, а донекле и Пејаковић Саше, на основу којих се може тврдити да је окр. Луковић – Легија био организатор како злочиначког удружења из члана 227. КЗ РС тако и удруживања ради непријатељске делатности из члана 136. ОКЗ. Из исказа тих лица такође произилази да је окр. Луковић – Легија поред прибављања техничких средстава непосредно организовао, планирао и руководио акцијом атентата на пок. Премијера. Циљеви организације из члана 227. КЗ Републике Србије као и удруживања из члана 136. ОКЗ, се такође утврђују исказима ових лица. Из њих као недвосмислено произилази да је основна идеја била стварање финансијске и друге моћи, која се временом, са увећањем апетита претворила у идеју освајања власти.

Када су у питању остали окривљени, њихова улога, радње које су предузели, такође се утврђују на основу исказа ових лица. Окр. Сувајцић и окр. Крсмановић су улоге и поступке ових лица детаљно објаснили и они се поклапају како са реалним развојем догађаја, тако и са материјалним доказима. У том правцу треба посебно апострофирати околности које су везане за изнајмљене станове о којима је говорио окр. Сувајцић Миладин, где су у одређеном броју случајева крим. техничком обрадом лица места и анализом папиларних линија, утврђено да су окривљени из става I оптужнице, боравили у тим становима. Ти технички детаљи потврђују казивање окр. Сувајцића, као и окр. Крсмановића као веродостојно и заокружавају како технички, тако и логички догађај у једну целину.

У односу на догађај од 21.12.2002. године из приложене техничке документације и исказа окр. Сувајцића те окр. Крсмановића произилази да су окр. Милорад Луковић – Легија и пок. Душан Спасојевић ради демонстрације силе донели одлуку да униште постројење Предузећа «Дифенс Роуд» власништво Љиље Бухе, а чији је стварни власник окр. Љубиша Буха – Чуме. У том циљу ангажовани су окр. Крсмановић, Јуришић, Милисављевић, Симовић Милош и Александар, Миленковић Дејан, Сувајцић и Повић, који су уз учешће Милорада Луковића – Легије и неколико чланова ЈСО-а поставили експлозив у кругу предузећа «Дифенс Роуд», чијим активирањем је то постројење у знатној мери уништено и нанета материјална штета у износу од око 8.300.000 ЕУР-а.

Овакво чињенично стање утврђује се на основу исказа које је дао окр. Сувајцић Миладин, исказа окр. Крсмановић Душана, приложене техничке документације те на основу исказа сведока радника Предузећа «Дифенс Роуд».

Наиме, према исказима окривљених Сувајцића и Крсмановића произилази да је план за уништавање постројења «Дифенс Роуда» створен од стране окривљеног Милорада Луковића – Легије и пок. Душана Спасојевића, који је био мотивисан не само личним мотивима него и на првом месту

демонстацијом силе, како би власт схватила да они, тј. организација Луковића и Спасојевића може да уради било шта, у ком циљу су предузели акцију уништења техничких постројења овог предузећа. Улога појединих лица из диспозитива оптужнице, поткрепљује се исказима окривљених, као и исказима сведока Светозара Батањца, Стојадиновић Драгослава, Ристић Крунислава и Тодоровић Слободана. Сви они сагласно изјављују да су критичне прилике непозната лица која су дошла са два аутомобила од којих је једно било са полицијским таблицама а друго са цивилним, најпре их као раднике обезбеђења неутралисали, извели из круга предузећа, након чега су трећа лица дошла у круг предузећа, поставили експлозив и након извесног времена тај експлозив активирали. Учешће лица која се наводе у диспозитиву оптужнице као извршиоци, утврђује се на основу исказа окр. Сувајцића и Крсмановића, а то казивање повезано са исказима сведока и материјалним доказима на несумњив начин ствара логичну целину о времену, месту и начину извршења овог кривичног дела. Што се тиче имовинске штете која је настала извршењем овог кривичног дела она је опредељена према исказу окр. Љубише Бухе на износ од око 8.300.000 ЕУР-а.

Такође према резултатима спроведене истраге утврђено је да су планови окр. Луковића – Легије и Душана Спасојевића у правцу изазивање нестабилности, тј. прављења погодног терена за дејство њихове организације планирали, ангажовали и реализовали план бацања бомби на просторије ДСС-а у Улици Југ Богдановој број 2а. У том циљу ангажовани су Милисављевић Владимир, Крсмановић Душан и Јуришић Милан. Реализујући постављени план Милисављевић је критичне вечери, тј. дана 28.2.2002.године возио Крсмановића и Милисављевића који су у просторије ДСС-а бацили две ручне дефанзивне бомбе а затим се са лица места удаљили.

Овакво чињенично стање утврђује се и основу потпуног признања окр. Крсмановића, исказом окр. Сувајцића, као и на основу писмене документације која се односи на техничке детаље везане за овај акт.

Надаље је у току истражног поступка утврђено да су окр. Аца Томић, Микелић Борислав и Вујичић Драган постали чланови удружења ради вршењ напријатељске делатности из члана 136.ст.2. у вези ст.1. ОКЗ, тако што су остваривали непосредне контакте са окр. Луковићем – Легијом и пок. Душаном Спасојевићем, предузимајући радње које су ближе описане у диспозитиву ове оптужнице. Да су окривљени ове радње заиста предузимали, утврђује се на основу исказа односно одбране окр. Сувајцића, Крсмановића, Вукојевића и др., који су се изјашњавали о контактима које су окривљени имали са Милорадом Луковићем – Легијом и Душаном Спасојевићем, изјашњавајући се и о садржини тих контаката.

У односу на окр. Пажин Слободана у току истраге утврђено је да је он пок. Спасојевићу и Милораду Луковићу – Легији давао податке о делатности, акцијама, намерама и конкретним потезима ГСУП-а поводом конкретних догађаја, чиме је не само постао припадник злочиначког удружења, него је својим активностима прикривао извршење одређених кривичних дела, конкретно, кривичног дела убиства над пок. Петровић Марком «Мамицом» када је давао конкретна упутства о томе како да се поступи да би се трагови са лица места избрисали. Такође према стању списка произилази да је окр. Пажин Слободан имао конкретна и тачна сазнања о томе ко су извршиоци кривичних дела, ближе описаних у диспозитиву оптужнице, а да извршиоци тих кривичних дела својој служби као служби за откривање како кривичних дела тако и

учиниоца није пријавио. У том правцу стоје искази како окр. Сувајцић Миладина, Љубише Бухе, Вукојевић Зорана и др.

Саслушани у току истраге окр. Сувајцић Миладин и Крсмановић Душан су у основи и у битним детаљима признали извршење кривичних дела која им се стављају на терет, износећи читав низ детаља који се везују како за њихову активност тако и за активност осталих чланова криминалне организације – завере. Окр. Јовановић Звездан је саслушан као осумњичени пред органима УБ ПОК-а дао изјаву, где је, практично признао извршење кривичног дела које му се ставља на терет. У току истраге бранио се ћутањем користећи своје право да се не изјашњава о одбрани. Окр. Пејаковић Саша, Безаревић Бранислав и Вукојевић Зоран су у основи признали објективне чињенице везане за конкретне радње и конкретна кривична дела. Међутим, у својим одбранама критичне догађаје су покушавали да прикажу у светлу или случајних учесника или лица која нису имали конкретна сазнања ни о предвиђеним и планираним активностима и лица која нису ни на који начин учествовали у радњама које им се стављају на терет. Овакве одбране окривљених треба одбацити као неосноване, јер су управљене на избегавање кривичне одговорности, а у супротности су и са доказима који су прикупљени у фази истраге и предложени за извођење на главном претресу. Окр. Микелић Борислав, Томић Аца и Вујичић Драган нису признали извршење кривичног дела које им се ставља на терет, али њихову одбрану оцењујем као неосновану и управљену на избегавање кривичне одговорности обзиром на доказе који су прикупљени у фази истраге и који упућују на закључак да су ови окривљени на начин, у време и на месту како је то описано у диспозитиву оптужнице предузимали радње које садрже обележја кривичног дела које им се ставља на терет.

У односу на окр. Пажин Слободана који се бранио да кривична дела која му се стављају на терет није извршио, наводим да његова одбрана нема упориште у чињеничном стању које је прикупљено у току истраге и да како окр. Сувајцић, Крсмановић и др., тако и саслушани сведоци, а посебно окр. Љубиша Буха, указују на њега као лице које је банди пок. Спасојевић Душана и окр. Милорада Луковића Легији давало податке о активностима полиције, као и о томе да имајући сазнања о извршиоцима кривичних дела убистава која су наведена у диспозитиву оптужнице те учиниоце није пријавио својој служби ради предузимања одговарајућих радњи, што указује на то да је окр. Пажин чињењем, односно давањем упутстава како да се прикрије конкретно кривично дело и непријављивањем учинилаца извршио кривична дела која му се стављају на терет овом оптужницом.

Припадници банде коју су организовали окривљени Луковић Милорад, пок. Спасојевић Душан и пок. Луковић Миле извршили су у периоду од 2000. до почетка 2003. године више кривичних дела убиства из члана 47. КЗ РС и отмице из члана 64. КЗ РС, описаних тачкама II Б 1-13 оптужнице. При томе, окривљени Луковић Милорад, пок. Спасојевић Душан и пок. Луковић Миле учествовали су и непосредно у извршењу појединих од тих кривичних дела.

Одлучне чињенице о извршењу наведених кривичних дела утврђују се на основу исказа окривљених Крсмановић Душана, Сувајцић Миладина, Петровић Саше, Каличанин Миломира и Миладиновић Драгана, исказа сведока, налаза и мишљења вештака и података наведених у исправама које су предложене као доказ.

hola

Окривљени Бајић Никола и Буха Љубиша оспорили су да су извршили кривична дела која су им стављена на терет, док се окривљени Славковић Ђорђе брани ћутањем.

Окривљени Каличанин Миломир и Миладиновић Драган признали су приликом саслушања пред органима унутрашњих послова да су извршили кривична дела која су им стављена на терет. Том приликом објаснили су да су у извршењу истих кривичних дела учествовали, на начин описан оптужницом и остали окривљени. Износећи своју одбрану пред истражним судијом, они су опозвали своја признања пред органима унутрашњих послова. Окривљени Каличанин Миломир навео је да садржина записника о његовом саслушању пред органом унутрашњих послова не одговара ономе што је он стварно изјавио, јер је тај записник унапред сачињен од стране тог органа, док је окривљени Миладиновић Драган навео да није слободно дао свој исказ пред органом унутрашњих послова.

Окривљени Крсмановић Душан, Сувајџић Миладин и Петровић Саша признали су, у односу на све одлучне чињенице, да су извршили кривична дела која су им стављена на терет. Истовремено, објаснили су да су у извршењу истих кривичних дела учествовали и сви други окривљени који су у оптужници наведени као учиниоци.

Искази окривљених Крсмановић Душана и Сувајџић Миладина по својој садржини узајамно су сагласни, чак и у релевантним детаљима. Истовремено, њихови искази у складу су са првобитним исказима окривљених Каличанин Миломира и Миладиновић Драгана, исказима саслушаних сведока, налазима и мишљењима вештака, те подацима наведеним у исправама које су предложене као доказ.

Из наведених разлога исказе окривљених Крсмановић Душана, Сувајџић Миладина и Петровић Саше, као и првобитне исказе окривљених Миладиновић Драгана и Каличанин Миломира треба узети као истините, будући да је одбрана окривљених Бајић Николе и Буха Љубише пред истражним судијом сасвим неаргументована и као таква срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Из напред изложеног чињеничног стања произилази да се у радњама окривљених стичу сва битна обележја бића кривичних дела ближе описаних у диспозитиву оптужнице за чија извршења су у потпуности кривично одговорни. Наиме, када је реч о кривичној одговорности, према налазима и мишљењима вештака – неуропсихијатара, произилази да су сви окривљени осим окр. Малетић Предрага чија је способност да схвати значај својих дела и управља својим поступцима била битно смањена, поступали као урачунљива лица. Што се тиче облика виности окривљени су ова кривична дела починили са директним умишљајем, имајући у виду чињеницу да када је реч о кривичним делима из I сва обухватају намеру одређеног поступања што има за последицу и директни умишљај. У односу на дела описана под II према утврђеном чињеничном стању произилази да су све радње предузете циљно, након доношења одговарајућих планова и предузимања читавог низа активности на реализацији тих планова, што такође за собом повлачи постојање директног умишљаја.

Предлог за продужење притвора стављен је имајући у виду чињеницу да се окривљеним Јовановић Звездану, Крсмановић Душану, Пејаковић Сашу, Безаревић Браниславу, Сувајџић Миладину, Вукојевић Зорану, Тојага Желјку, Љубиша Бухи, Бајић Николи, Петровић Сашу, Славковић Ђорђу, Јуришић Милану, Миладиновић Драгану и Каличанин Миломиру ставља на терет

50/1

извршење кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора у трајању од 40 година, па су тако испуњени услови из члана 142.ст.1.тач.1.ЗКП. У односу на остале окривљене имајући у виду тежину и природу кривичних дела сматрам да постоје разлози да се у смислу члана 142.ст.2.тач.1.ЗКП продужи притвор.

Предлог за суђење у одсуству стављен је, имајући у виду чињеницу да се окривљени налазе у бекству, а да је убиство Председника Владе Републике Србије изазвало велику пажњу домаће и међународне јавности, да се велики број учесника налази у притвору и да је ради потпуног и свеобухватног разјашњења кривично правног догађаја и околности под којима се одиграо, неопходно да се свим учесницима једновремено суди, па постоје нарочито важни разлози за суђење у одсуству у смислу члана 304.ст.2. ЗКП.

ЗАМЕШЉИК
СПЕЦИЈАЛНОГ ТУЖИОЦА
Милан Радвановић

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
— ПОСЕБНО СУДИШТЕ

21. 08. 2003

у, упућује на суд у Београду

у, упућује на суд у Београду

17 досуджени са обв. ОЈП-5
- КРС 18/03

у, упућује на суд у Београду

дсз

преко досудж. ОЈП-9/судс. упућ.

Сарајево, 18. Јуни 2003